Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

118

52

JOI, 25 DECEMBRIE 1969, ANUL III

Cutezătorii 24
Cutezătorii 26
Cutezătorii 41
Cutezătorii 46
Cutezătorii 38
Cutezătorii 35
Cutezătorii 21
Cutezătorii

PESTE CÎTEVA ZILE, CALENDARUL VA FI IARĂȘI NOU-NOUȚ; 1 IANUARIE 1970. REDACTORII «CUTEZĂTORILOR» DORESC SĂ FIE SOCOTIȚI PREZENȚI ÎN JURUL BRAZILOR DE ANUL NOU PRETUTINDENI ACOLO UNDE SÎNT COPII!

TUTUROR CITITORILOR NOȘTRI, TUTUROR COLABORATORILOR, PRECUM ȘI TUTUROR PĂRINȚILOR ȘI PROFESORILOR LE URĂM «LA MULȚI ANI!»

a
ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII
52

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

MIERCURI, 17 DECEMBRIE 1969, AU FOST RELUATE ÎN ȘEDINȚĂ PLENARĂ, ÎN PREZENȚA CONDUCĂTORILOR DE PARTID ȘI DE STAT, ÎN FRUNTE CU TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, LUCRĂRILE ACTUALEI SESIUNI A MARII ADUNĂRI NAȚIONALE. DEPUTAȚII PREZENȚI ÎN FORUMUL SUPREM AL ȚĂRII AU DEZBĂTUT ȘI ADOPTAT LEGEA PRIVIND ORGANIZAREA ȘI FUNCȚIONAREA CONSILIULUI DE MINIȘTRI AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, LEGEA PENTRU ADOPTAREA PLANULUI DE STAT AL ECONOMIEI NAȚIONALE PE ANUL 1970, LEGEA PENTRU ADOPTAREA BUGETULUI DE STAT PE ANUL 1970. MAREA ADUNARE NAȚIONALĂ A DEZBĂTUT ȘI APROBAT, DE ASEMENEA, ȘI ALTE PROBLEME ȘI LEGI PRIVIND CONTINUA DEZVOLTARE ȘI PERFECȚIONARE A SOCIETĂȚII NOASTRE SOCIALISTE.

Aspect din timpul lucrărilor sesiunii Marii Adunări Naționale.

1947
30
DECEMBRIE
1969

CADRAN DE ȚARĂ

Există în calendarul bucuriilor noastre, o zi în care lapovița sau gerul, poleiul sticlos sau rafalele de zăpadă ale iernii sînt date la o parte de emoția inimilor noastre, contopite în entuziasmul mulțimilor, în freamătul uralelor, în izbînda unui adînc ideal. Ziua de 30 Decembrie 1947, ziua proclamării Republicii, a înscris în cartea de aur a patriei preludiul unei epoci de ample transformări în viața poporului român. Operă glorioasă a brațelor și minții milioanelor de fii ai patriei, făurită sub conducerea Partidului Comunist Român, înfățișarea de astăzi a pămîntului pe care ne-am născut, chipul României socialiste, constituie pentru fiecare dintre noi cea mai înaltă lecție de abnegație și dăruire, un însuflețitor îndemn de a ne dovedi la înălțimea faptei părinților noștri. Prin setea noastră de învățătură, ca și prin tot ce face farmecul vîrstei pionierești, vibrează neîntrerupt fluidul acesta, pururi întineritor, al mîndriei pentru destinul contemporan al țării, pentru eforturile creatoare ale comuniștilor, ale tuturor oamenilor muncii, de la care noi deprindem zi de zi valențele adevăratei cutezanțe.

Vă mai amintiți, printre pasionante excursii și drumeții desfășurate pe cadranul Carpaților în vara acestui an, «Expedițiile Cutezătorii»? Ei bine, acum, în preajma sărbătorii patriei, vă putem spune că juriul care s-a întrunit pentru decernarea trofeelor s-a aflat în mare dificultate. Bogatele recolte ale expedițiilor — nestemate eșantioane ale mîndriei pentru frumusețile, comorile și transformările din viața patriei — au impus acordarea (precum veți vedea în numărul viitor al revistei), pe lîngă cele 6 trofee anunțate în regulament, a încă zeci și zeci de premii, medalii, diplome și mențiuni.

Vatră a efortului creator, vatră a fericirii, țara în care creștem luminați de dragostea, grija și atenția întregii societăți, este pentru noi ca o uriașă oglindă fermecată în care — prin studiu, prin drumețiile și expedițiile ce ne prilejuiesc cunoașterea marilor ctitorii ale socialismului, ochii noștri avizi deslușesc deopotrivă chipul viitorului comunist al patriei, viitor căruia îi aparținem, căruia ne dedicăm cu toată fervoarea minunatei vîrste a cravatelor roșii.

Mihai Negulescu

CA-LEN-DAR

1969 DECEMBRIE

L	1	8	15	22	29
M	2	9	16	23	30
M	3	10	17	24	31
J	4	11	18	25	
V	5	12	19	26	
S	6	13	20	27	
D	7	14	21	28	

30 DECEMBRIE 1947

— ziua abolirii monarhiei și proclamării republicii, zi care, alături de alte istorice acte revoluționare ce i-au urmat, a deschis patriei noastre calea unor profunde schimbări spre victoria definitivă a socialismului la orașe și sate în România.

30 DECEMBRIE 1944

— au trecut 25 de ani de la moartea lui Romain Rolland (n. 1866). Scriitor francez cu o înaltă conștiință cetățenească, el este autorul unor mari romane care au fost traduse și în limba română: «Jean Cristophe» și «Inimă vrăjită». A fost și un muzicolog pasionat. Ca luptător pentru pace, el și-a ridicat cu ardoare glasul împotriva agresiunii, atît în primul război mondial, cît și în cel de al doilea. R. Rolland a fost legat printr-o mare prietenie de scriitorul român Panait Istrati.

31 DECEMBRIE 1878

— a murit Nicolae Zubcu-Codreanu (născut 1850). A fost medic și, în calitatea aceasta, a luat parte ca voluntar în războiul pentru independență, din 1877. Militant în mișcarea socialistă, Zubcu-Codreanu a organizat apariția ziarului «Socialistul» (1877) și a făcut parte din conducerea cercului revoluționar de la București.

1970 ÎN DECEMBRIE 1969?

DA!

SPUN Cutezătorii

Ne aflăm în 1969. Așa spun calendarele. Cu toate acestea...

Din toate colțurile țării sosesc vești care atestă că în multe localități noul an a și sosit. Și încă din... primele zile ale lunii decembrie!

Cine sînt cutezătorii care au învins pînă și timpul? Constructorii de pe șantierul marii termocentrale de la Deva, minerii din Maramureș, chimiștii de la Govora și Piatra Neamț, făuritorii de nave din Galați. Ei și mulți alții care și-au îndeplinit de mult sarcinile de producție pe anul în curs.

Constructorii gălățeni de nave se află chiar în fața unei noi premiere: pregătirea construcției primelor nave românești de 15 000 de tone, destinate transporturilor de mare capacitate pe mări și oceane.

FĂRĂ CUVINTE !

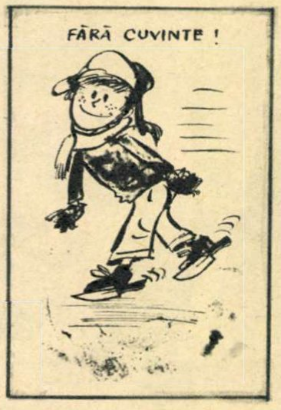

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

Dacă vă uitați mai bine la fotografie, puteți observa că cei doi pionieri, Endre Pandi și Sorin Brînzilă din clasa a VI-a a Școlii generale nr. 3 din Doicești (Dîmbovița), se află într-o... baie. Baia din apartamentul în care locuiește Sorin. Aici și-au înjghebat un veritabil laborator foto, unde pasiunea lor pentru arta fotografierii se concretizează în zeci, chiar sute de imagini pe peliculă. Un ultim amănunt: aparatul de mărit pe care-l vedeți a fost construit de ei, după schițele și îndrumările culese din revistele de specialitate.

«Poți să torni pe mine toată apa dintr-o mare, că hainele tot n-or să mi se ude» — pare să spună colegei lui acest mic parizian. De ce? Pentru că e un costum special, confecționat dintr-un jerse impermeabil, realizat pe bază de fire sintetice, care-i ferește pe copii de surprizele ploilor.

Ca peste tot, în aceste zile de iarnă, Moș Gerilă și-a făcut apariția și pe străzile Budapestei. Iată-l stînd de vorbă cu doi copii care — fiți siguri — îi pun binecunoscuta întrebare: «Ce daruri ne-ai adus?»

VARA ÎN PLINĂ IARNĂ? DA, SPUN CUTEZĂTORII!

Citiți în numărul viitor rezultatele concursului «Expedițiile Cutezătorii»

ÎNSEMN ÎN PRAGUL NOULUI AN

Bat orele mari ale țării,
trecînd veșnicii în secunde:
chemărilor, dăruie-ți clipele,
te-nalță, ecou, și răspunde.

Ninsorile pure-ale gîndului
în zări și priviri să coboare —
Sporește lumina c-un cîntec,
fă-ți inima rază de soare.

CORNELIU ȘERBAN

DESCOPERIRILE LUI EMIL

ROMÂNIA '69

Stau împreună cu Emil la masa de lucru, răsfoim albumul cu fotografii din acest an, cercetăm îndelung imaginile, rememorăm întîmplări petrecute cu o zi, cu o lună, cu cîteva luni, cu aproape un an în urmă. Ne oprim o clipă. Apoi răsfoim mai departe filă cu filă, imagine cu imagine. Și iar ne oprim.

— La ce te gîndești? mă întreabă, curios, ca de obicei, Emil.

— La nimic. Ascult...

— Ce asculți?

— Timpul. Tu nu auzi cum vuiesc orele în calendar?

Emil își încrețește fruntea. Ascultă și el. Încearcă să surprindă ceva la ceea ce nici nu s-a gîndit pînă acum.

— N-aud nimic, conchide băiatul după o vreme. Poate ți s-a părut. Poate este doar vîntul care suflă pe afară.

— Nu e vîntul. E însuși Timpul, care acum, la sfîrșitul anului, se aude bătînd mai clar decît oricînd. Il și vezi, dacă privești mai bine.

— Așa-i asculți totdeauna la sfîrșit de an?

— Așa! De fapt, la fiecare sfîrșit de an eu ascult Simfonia a IX-a a lui Beethoven. Dar aceasta de-abia după ce am ascultat magnifica muzică a Timpului, concretizată în bătăile inimilor la oamenii din jurul meu, în tot ce mintea lor îndrăzneață și brațele lor agere au cutezat să făurească de-a lungul unui an întreg. Astfel, Oda bucuriei, din simfonia beethoveniană, pe care eu o ascult, nu-i altceva decît omagiul pe care-l aduc lor, oamenilor, la sfîrșitul unei perioade de efort și izbîndă și la începutul alteia, asemănătoare celei pe care în relatările noastre o numim pe scurt Noul An. Mai este, dacă vrei, și o răsplată, poate dintre cele mai frumoase pe care, la sfîrșitul unui an de muncă, îndrăznesc să mi-o acord și mie; celui care am putut să mă bucur de tot ceea ce a înălțat geniul

PETRE GHELMEZ

(CONTINUARE ÎN PAG. 8—9)

De la comuniști ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA

LUMINILE UNUI REVELION

La Uzina «Electroprecizia» din Săcele oamenii așteptau Anul Nou, ca pretutindeni fusese programat un revelion frumos, într-o sală frumoasă, împodobită cu multe ghirlande roșii, galbene, verzi, albastre, violete, albe, ca zăpada care se așezase blînd pe colinele dulci din preajma acestei așezări brașovene, ceea ce, de asemenea era foarte frumos. Totul fusese pregătit, și urătorii, și clopoțeii, și bucatele, fiindcă oamenii aveau de ce să sărbătorească Anul Nou, poate mai mult ca altădată, anul pecetluit cu munca lor într-o uzină pe care o făcuseră și mai puternică, și ei înșiși erau mai puternici la acel sfîrșit de an. Aveau dreptul să numere ceea ce produseseră, puteau fără ocol, să se laude că din mîinile lor ieșiseră mii de electromotoare, că lungimea firelor de cupru înfășurate în jurul miezurilor de metal ar fi ajuns să înconjoare de multe ori planeta, ori chiar să se întindă pînă la Lună, și mai departe. Și dacă ar fi voit puteau asculta cum electromotoarele lor se rotesc cu mare iuțeală pînă în alte țări și continente, unde astfel se auzise de numele electrotehnicienilor, bobinatorilor, mecanicilor, matrițerilor și ștanțatorilor de la Săcele.

Dar eu ar trebui să vă spun în continuare despre sărbătoarea frumos pregătită și vestită de afișe mari pe hîrtie și carton, pe care cuvîntul «Revelion» era scris cu atîtea culori după cîte litere are, ceea ce îl făcea să poată fi văzut de departe. Iar dacă nu vă povestesc, este din simplu motiv că brusc luminile din literele frumoase ale afișelor nu s-au mai văzut, s-au topit dintr-o dată în altele, fiindcă uzina și-a aprins în noaptea aceea toate luminile ei. Acolo, în halele mari, oamenii sărbătoreau tot revelionul numai într-un fel mai puțin obișnuit, pentru că cerințele deosebite pentru motoarele lor le ceruse să fie acolo, să nu zăbovească nici un ceas. Ei au înțeles că e vorba de încredere, încrederea pe care alți oameni, țara, o aveau că vor izbîndi. Comuniștii din uzină au propus să se lucreze fără întrerupere, pînă vor termina o comandă specială de motoare, și toți au ascultat îndemnul și au fost acolo în noaptea cînd anul vechi trecea în An Nou.

Iar la ora zero ei și-au urat «La mulți ani», acolo lîngă munca lor neîntreruptă, care le dădea, în noaptea aceea, poate mai mult ca niciodată, un sentiment de eternitate în fața mobilității timpului.

PLATON PARDĂU

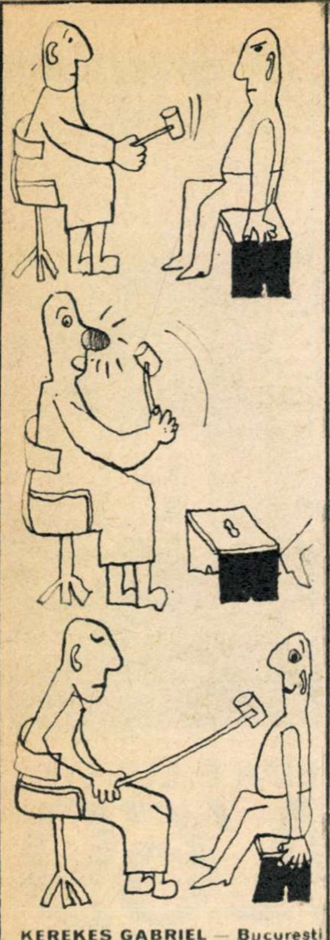

KEREKES GABRIEL — București

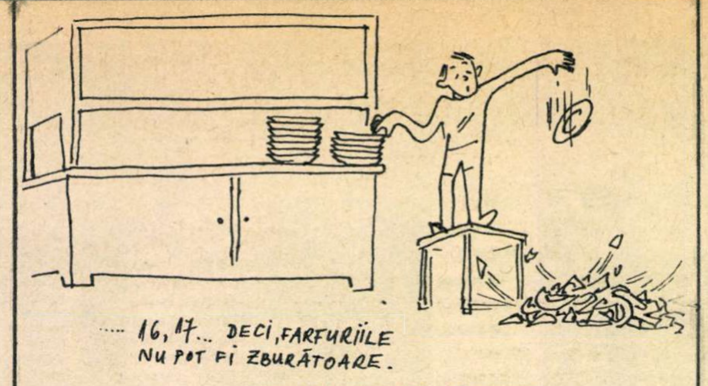
..... 16, 17... DECI, FARFURIILE NU POT FI ZBURĂTOARE.

BUTNARU MIHAI — **București**

O pagină scrisă de cititori

Alcătuind — din desenele și glumele trimise de voi — pagina de față, am zîmbit de nenumărate ori. Vă mulțumesc, copii. Iată, deci, că se poate și așa. Vreau să spun, se poate ca plăcerea de a glumi sau dorința de a-ți impune părerea să fie exprimate nu neapărat prin cuvinte «șmecherești», farse de prost gust sau păruieli ci — mai civilizat, mai cult, mai eficace — printr-o glumă isteață, printr-o caricatură spirituală! Nu există o definiție desăvîrșită a umorului, și nici cauzele rîsului nu au fost pe de-a întregul clarificate. S-a observat însă din timpuri imemoriale că o vorbă de duh poate fi mult mai puternică decît ghioaga. Gluma, ironia, rîsul sănătos sînt ale omului puternic, demn, cinstit , sigur de el, așa cum, trag nădeje, sînt toți cititorii noștri. Așa dar, să ne amuzăm împreună, copii!

OVIDIU ZOTTA

— Băiete, nu știi ale cui sînt gîștele și bobocii?

— Gîsca nu, dar bobocii da.

— Ai cui?

— Ai gîștii.

*

Tata: Radule, unde ți-e carnetul de note?

Radu: I l-am dat lui Florin.

Tata: De ce?

Radu: Ca să-și sperie părinții.

*

— Gigel, nu vii să ne jucăm?

— Nu, că la ora trei mă duc la cinematograf.

— Bine, dar mai e pînă la trei.

— Mai e, dar trebuie să mă duc acasă, să plîng pînă la două și jumătate, ca să-mi dea mama bani de bilet.

*

— Mămico, vrei să scrii în locul meu o scrisoare pentru moș Gerilă?

— De ce?

— Pentru că, dacă fac greșeli de ortografie, iar îmi trimite o carte de gramatică.

*

— Mămico, spuneai că, dacă sînt cuminte o jumătate de oră, îmi dai voie să-ți cer ceva.

— Ei, și ce ceri?

— Să mă lași să fiu cuminte două ore.

*

Mama: Sandule, de aceea ți-am cumpărat ceas deșteptător, ca să te scoli la vreme. Dar, nici nu l-ai auzit cînd a sunat.

Sandu: Poate dormeam, mamă.

*

Profesorul: Ionele, spune care este cel mai rar animal în Australia?

Ionel: Elefantul.

Profesorul: Elefantul nu trăiește în Australia.

Elevul: Tocmai de aceea este un animal rar întîlnit în Australia.

Mică publicitate:

— Schimb corigență la fizică contra unei corigențe la desen (sau sport).

— Ofer meditații elevilor de clasa a 5-a (elev serios , cu experiență îndelungată în această clasă: studii 3 ani).

*

Profesorul: Ce foloase avem de la balenă?

Elevul: Întărește gulerele de la cămăși!

*

Copilul: Tată, dă-mi și mie un leu!

Tata: Dar ce faci cu leul?

Copilul: Îl trimit la grădina zoologică.

Glume trimise de: **Ionelia Barangă** — Cîmpina; **Ion Tătucu** — com. Pantelimon, București; **Cecilia Bălan** — Buzău; **Adrian Barbonța** — Oradea; **Sorin Gorcea** — Sighișoara.

CĂSUȚA CU ADRESE

R.S. CEHOSLOVACIA
Igor Daniska Gulekovo i.d. 565 okr, Trnava (Slovensko) CSSR
(corespondență)

ITALIA
CIRVEL SANDRO, Via Galileo Galilei 4 Terzo di Aavileia UDINE (corespondență în limba italiană și franceză)

SUEDIA
Karin Olsson, Sodra Slettsgoton 22 D:S. 80 224 Govle (corespondență în limba engleză)

R.P. UNGARIA
Urban Katalin Budapest X, Modi u 85 Hungary
(corespondență)

U.R.S.S.
Завьялова Люба Пермская область город Чермоз, улица Щевченко 62
(corespondență)

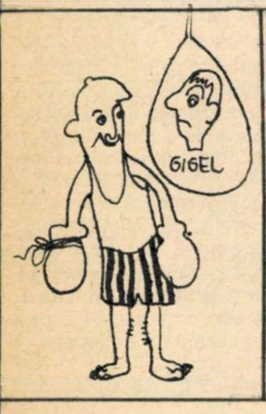

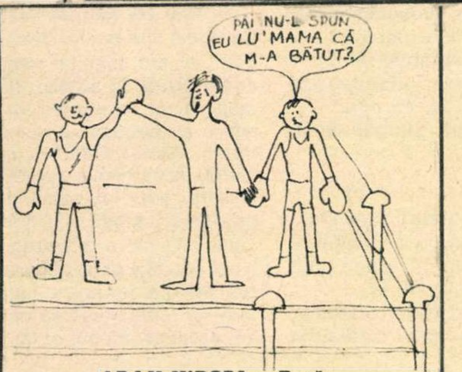
PĂI NU-L SPUN EU LU' MAMA CĂ M-A BĂTUT?

ADAM MIRCEA — **Buzău**

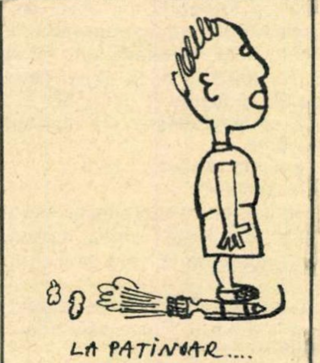
LA PATINOAR....

GIRBACIU SORIN — **București**

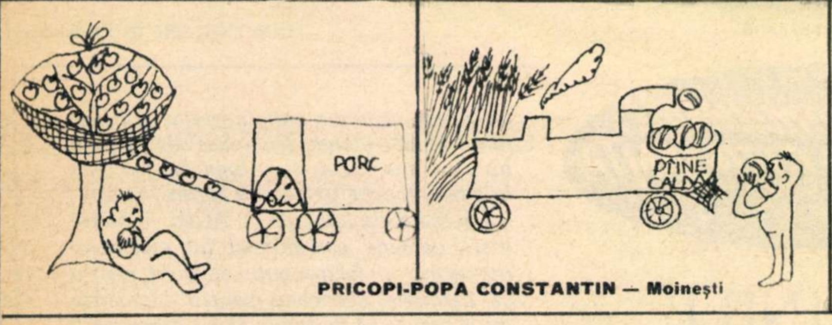

PRICOPI-POPA CONSTANTIN — **Moinești**

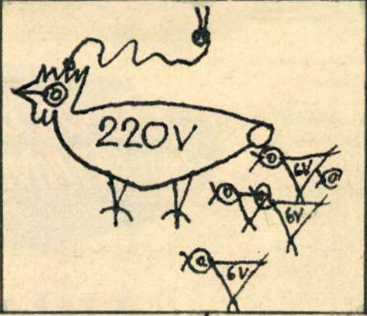

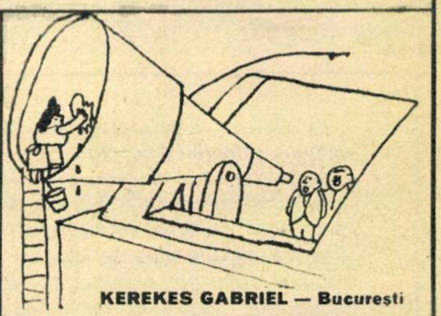

KEREKES GABRIEL — **București**

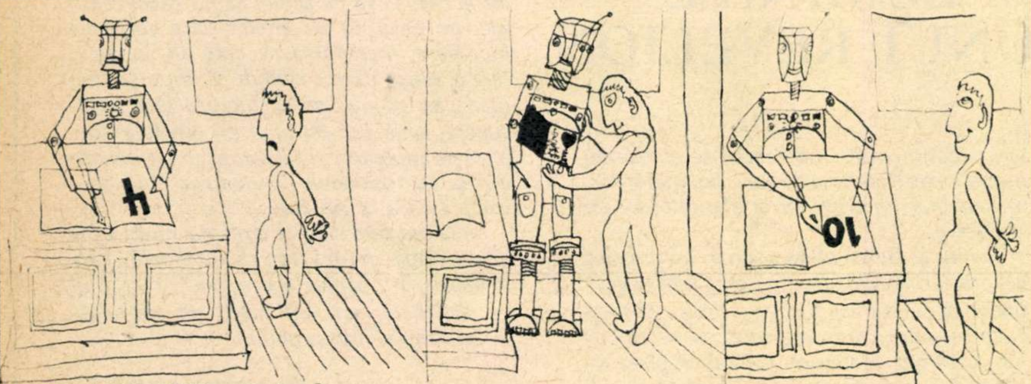

TERINEANU VIOREL — **Mediaș**

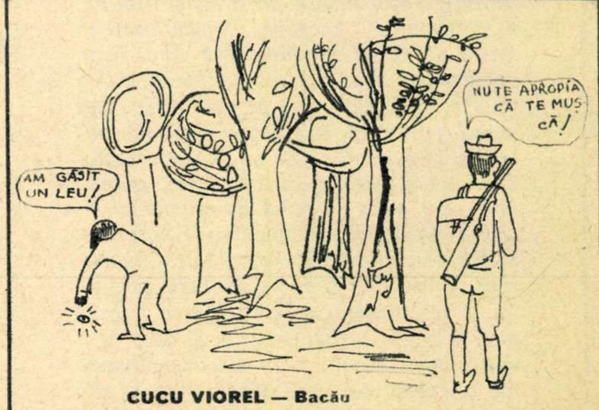
AM GĂSIT UN LEU!
NU TE APROPIA CĂ TE MUȘCĂ!

CUCU VIOREL — **Bacău**

UN ZÎMBET CU... „EMNIPAFILM“

Notaţi, vă rog! Alături de firmele cunoscute ca Studioul Bucureşti, Animafilm, Studiourile Alexandru Sahia, istoria cinematografiei româneşti va mai adăuga încă una: Emnipafilm! Şi asta numai pentru că spre sfîrşitul vacanţei de vară în septembrie 1966, Dina Paul, care pe atunci trecuse în clasa a IV-a, la Şcoala generală din Smîrdioasa, judeţul Teleorman, descoperă «că hîrtia de scris poate fi folosită la realizarea unor diafilme». Dar să prezentăm faptele aşa cum se cuvine, cu tot dichisul.

Dorina Ştefan din poza de-alături este prezentatoarea oficială a şcolii în toate ocaziile.

Cu deosebită satisfacţie şi mîndrie prezentăm pentru cititorii revistei Cutezătorii Şcoala generală din Smîrdioasa.

Sună frumos, nu-i aşa?

Şi acum, eroii:

Paul Dina — regizor, scenarist, poet, pictor, scenograf, caricaturist, actor comic, dansator, fotograf şi, peste toate, un elev straşnic. Şi cînd te gîndeşti că-i doar o mînă de om. Iată-l. Dar ochii lui... şi glumele lui şi, şi...

Recunosc că e greu să caracterizezi un om în cîteva cuvinte şi mai ales un om ca argintul viu. Pe parcurs însă îi vom da lui cuvîntul să se caracterizeze singur.

Nicolae Gîdea — Ninel, regizor şi el. În stare să viseze ca noi toţi, apoi să treacă de la vis la fapte şi să facă film, de la scenarii pînă la proiecţie, de la regie la montaj. Aci, Ninel mai verifică odată pelicula înainte de proiecţie, în calitatea lui de asistent de regie.

De-abia acum putem explica şi enigma: «EMNIPA»: Silabele sînt vîrfurile unui triunghi, ale triunghiului roşu, acel triunghi care a dat scînteia. Întîia silabă e într-a IX-a la Alexandria: Emil, despre care vom vorbi la vreme.

Adrian Pîrlog — enigmist paradoxist, adeptul săriturii calului. Poate să încurce minţile multor «matematicieni» cu problemele pe care le compune. La nevoie poate fi poet, actor, sportiv-etc. Cu el devenim adepţii triunghiului alb, triunghiul marilor abstracţii, triunghiul Adrian, Paul şi Emil.

Zîmbiţi, vă rog, am zis!

Aşa!... Să revenim la «EMNIPA».

Totul a început de la ulei, da, de la ulei şi de la un vis.

Întîi trebuie să faceţi un mic efort, închizînd ochii şi încercînd să vi-l imaginaţi pe Paul, cel din fotografie, mînjind cu ulei o hîrtie. În poza de mai jos încearcă un nou model de rochiţă pentru travesti. Nu, nu e o iluzie, aţi văzut bine. Da. În coloana de alături e un film, un film în toată regula, cu titlu, cu generic, cu de toate. Nu e prea clar, din motive tehnice dar se vede că e vorba de o peliculă. O dată cu «Isprăvile lui moş Tănase Plăcintuţă», serial, episodul I, tehnicolor-pergament, (hîrtie uleiată). «O căciulă pierdută» (Nici căciula nu se vede pentru că s-a pierdut. Dar filmul care povesteşte cum s-a pierdut respectiva căciulă există). încep «turnările» la «Aventurile lui Păcală», «Trompişor» ş.a. dintre care am reprodus alături «Trompişor». Oricum, un elefant e mai uşor de văzut.

Lucrurile iau amploare vertiginos. Aşa apare «Gruia» — diafilm haiducesc pe hîrtie de calc.

Peste un an şi cîteva luni, «laboratorul» unde s-au turnat aceste minuni, este descoperit de profesorul Dumitru Ioan. Vestea s-a răspîndit în toată şcoala şi studioul îşi cîştigă simpatizanţi.

— ...Nimeni n-a aplaudat, nu s-a strigat «bis»... Dar s-a văzut că le place. În sala de proiecţie, stele de fosfor stăteau nemişcate, suspendate de întuneric.

Paul lucrează cu înfrigurare. Marile «contracte» nu s-au lăsat aşteptate; corpul didactic îi comandă filmul «Şcoala generală Smîrdioasa», şi pune la îndemîna producătorilor un bogat material documentar. Aderă la studiou **Nicolae Gîdea** — zis Ninel dintr-a VI-a şi Dobrescu Emil dintr-a VII-a. Implicit, se schimbă şi firma. Din PAFILM devine «EMNIPAFILM» formulă grafică în care subzistă şi azi, în realitate şi chiar în ştampilă. Deşi Emil a zburat ca Făt-Frumos după o pasăre măiastră. Animatorul acţiunilor pionereşti, acel elev eminent este într-a IX-a la Alexandria. Poate că şi acolo a dus cu el scînteia triunghiului roşu şi ideea triunghiului alb.

— «Emblema» noastră e o fereastră însorită. Încă nu e suficient realizată grafic.

— N-are importanţă. Pînă la marile ecrane se conturează şi emblema. Deocamdată vă e suficientă ştampila.

— Am făcut-o din gumă de şters şi... merge!

Secretul tehnic de realizare, aparţine încă exclusiv studioului «EMNIPAFILM».

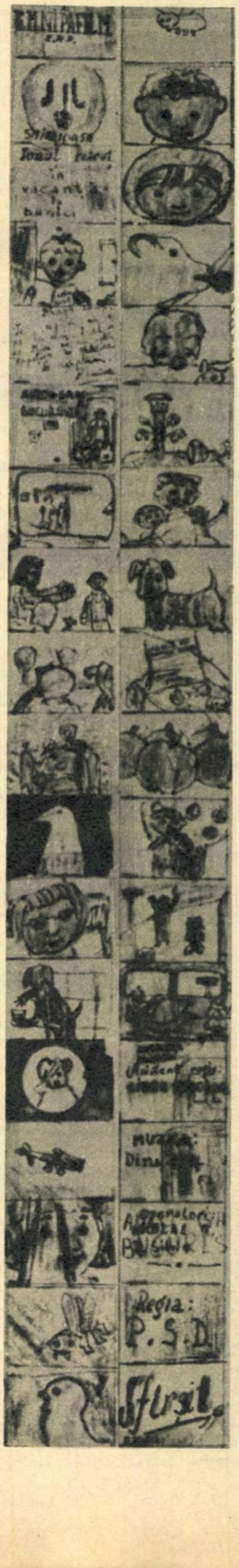

Aşa arată primul film realizat de Paul.

VISELE LUI PAUL ŞI ALTE IZVOARE DE INSPIRAŢIE

— Pornim de la cărţile de povestiri pentru copii.

— Dar Plăcintuţă?

— Cu Plăcintuţă lucrurile stau altfel. Ar trebui s-o cunoaşteţi pe mămica. În fiecare săptămînă face odată «curăţenie generală» cum spune ea. Încheiasem săptămîna de şcoală, nu aveam de făcut teme şi-mi zbura mintea, ca de obicei, la «năzbîtii». Vorba vine, pentru că eu iau în serios numai năzbîtiile fanteziei. Şi, cum zic, mama deretica şi încerca să mă smulgă din vis şi dintre uşorii uşii unde stăteam ghemuit: — Adă făraşul şi cîrpa de şters praful! Adă apă! Comenzile ei sînt scurte şi cînd le rosteşte nu se uită la mine. Eu mă gîndeam la bandiţi, la piraţi, la haiduci... la căciulă. Chiar şi strigătele mamei reuşeau cel mult să mi-l amintească pe Gruia.

— N-auzi, Moş Plăcintuţă? — mă apostrofează mama. Plăcintuţă probabil de la zicala «la plăcinte înainte»... iar Moş pentru că stăteam ghemuit. Gata! mi-am zis... ăsta e titlul... «MOŞ PLĂCINTUŢĂ». De-aci pînă la «isprăvile lui Moş Tănase Plăcintuţă» n-a fost decît o problemă de redactare, de «stil». Execuţia? Pe peliculă, după tabla neagră desenată cu cretă albă... Descompui mişcările una după alta, fotografiezi tabla, imagine cu imagine, ştergi, desenezi de la capăt şi iar fotografiezi. Simplu, nu?

— Şi «Ticăloşii»?

— ...L-am început noaptea (cu piraţi moderni)... Se făcea (în vis, bineînţeles) că doi prieteni întîlnesc în pădure un măgar. Coboară ca pe un ascensor într-o grotă (vă mărturisesc că-mi plac cărţile de aventuri) unde dau peste doi bandiţi cu iatagane. Ajunşi pe o platformă, cei doi prieteni se trezesc sub o ghilotină ameninţătoare. Au avut însă noroc cu hamurile măgarului cu care au putut ieşi la timp. În bezna care s-a aşternut în grotă, cei doi bandiţi s-au tăiat între ei cu iataganele.

— Te-ai gîndit să simbolizezi ceva cu...

— Să nu intrăm «în bucătărie». Pe scurt, binele şi răul care se confruntă, s-au...

— Da, se-nţelege. Doar vorbim ca între specialişti, nu?

— **Şi dumneata, Adrian Pîrlog? Se pare că nu te lasă rece povestirea lui Paul.**

— Dacă e vorba de vise, visez şi eu... dar, fiecare cu piraţii lui. Eu visez labirinturi greceşti, cercuri, cercuri multe şi sfere care se interferează. Într-o noapte eram îmbrăcat în togă albă. În faţă, jos sub podiumul din mijlocul Forumului, mulţime adunată. Mă înroşisem şi-mi tremura glasul cînd am strigat: «Mulţimea tuturor mulţimilor care nu se conţine pe sine ca element» («Modus tollens»), apoi am decretat şi mai sentenţios, încercînd să-mi descîlcesc mîinile din togă, să ridic degetul în sus: «Vnum et idem». Vivat, vivat, s-a auzit din mulţime. În cealaltă zi am compus problemele care se văd aci în revistă şi cîteva jocuri de enigmistică.

E de-ajuns să faci o problemă. Celelalte vin ca mugurii primăvara. Cam aşa a apărut şi ideea revistei de matematică. Am început «pionereşte», iar azi revista pare foarte serioasă şi are într-adevăr probleme grele.

— Cine soseşte pentru prima dată pe vechea aşezare a smîrcuritor va putea să vadă o comună foarte frumoasă înconjurată de dealuri ca un stadion: Viile — spectatori, iar în centru, furnicar de oameni, de tractoare, case noi-nouţe şi un studiou «EMNIPA», probabil o viitoare firmă producătoare de filme adevărate. Dacă nu, măcar nişte realizatori adevăraţi din pionierii care astăzi îşi înscriu silabele lor în triunghiul de pe acum devenit celebru: EM-NI-PA!

IOAN DONCA

Un zîmbet pe panoul decorativ al viitoarelor filme.

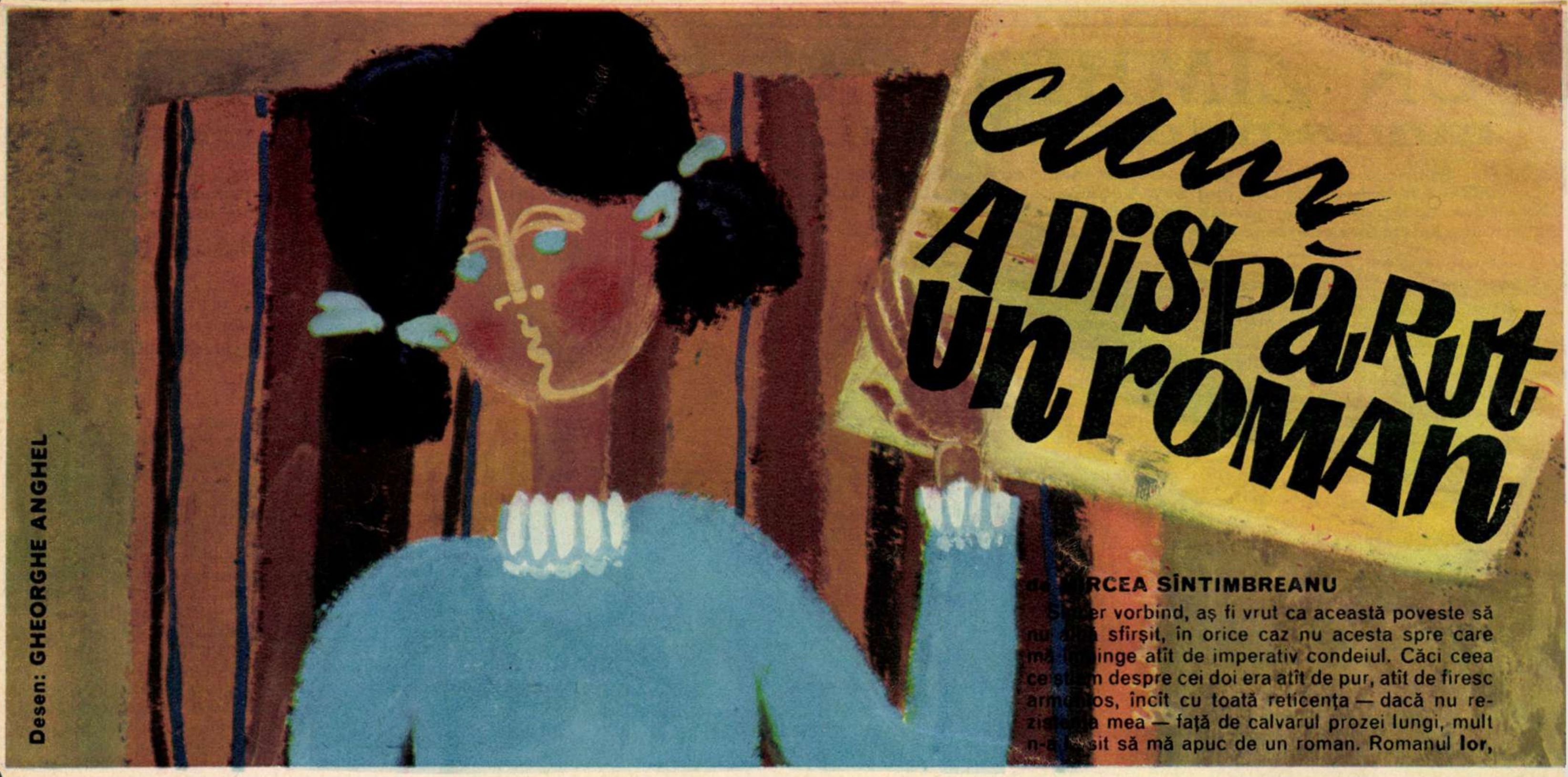
Desen: GHEORGHE ANGHEL

CUM A DISPĂRUT UN ROMAN

de [illegible]RCEA SÎNTIMBREANU

[illegible]er vorbind, aș fi vrut ca această poveste să nu [illegible] sfîrșit, în orice caz nu acesta spre care mă [illegible]inge atît de imperativ condeiul. Căci ceea ce [illegible]m despre cei doi era atît de pur, atît de firesc arm[illegible]os, încît cu toată reticența — dacă nu rezis[illegible]a mea — față de calvarul prozei lungi, mult n-a [illegible]sit să mă apuc de un roman. Romanul **lor,**

UN ELEV DINTR-A ȘAPTEA A VRUT SĂ INTRE ÎN ISTORIA OMENIRII ȘI A INTRAT

de **NICUȚĂ TĂNASE**

Într-o marți ori într-o miercuri, nu știu precis ziua, dar sunt convins că lapsusul meu n-o să vă deranjeze prea tare, mai ales că ziua exactă nu contează prea mult. Într-o zi a săptămînii trecute a venit la mine acasă un puști dintr-a șaptea și mi-a spus:

— Domnule scriitor, vă rog foarte mult să mă priviți. Să mă măsurați de sus pînă jos.

— Apropo, de ce să te măsor de sus pînă jos? l-am întrebat eu, chiar măsurîndu-l, dar invers, adică de jos în sus.

L-am invitat să stea pe fotoliu, l-am servit cu o dulceață de gutui și un pahar de apă foarte, foarte rece, i-am întins la un moment dat și pachetul cu țigări Snagov. Țigara mi-a refuzat-o, și a susținut în fața mea o disertație în legătură cu nocivitatea și mai ales cu urmările fumatului. În schimbul țigării refuzate, i-am mai umplut o dată farfurioara cu dulceață și după ce am mai făcut cu el un schimb de priviri, am îndrăznit să-l întreb:

— Ce te aduce la mine?

— Am să intru direct în problemă.

— Te rog.

— Vreau să ajung om mare.

— Asta e foarte ușor. Vei ajunge și om mare. Toți oamenii mari pe care-i întîlnești, ba chiar și eu am fost de etatea ta și cu timpul am ajuns oameni mari.

— M-ați înțeles greșit. Eu vreau să ajung om mare, mare de tot!

— Cam la ce înălțime? Cît ai acum?

— Un metru șaizeci și nouă.

— E destul pentru etatea ta. Ești bine și proporționat dezvoltat.

— Iar m-ați înțeles greșit. Vă rog din suflet mai priviți-mi încă o dată chipul.

— De cînd ai venit ți-l privesc. L-am învățat pe dinafară, ți-l descriu și pe întuneric.

— Și nu vi se pare nimic supărător la chipul meu?

— Din contră, în lumea asta există mari actori care ți-ar invidia frumusețea chipului. Dacă eu aș fi în locul tău, m-aș uita foarte des în oglindă și m-aș felicita.

— Cred că am ajuns la punctul culminant al discuției noastre. Știți de ce am venit la dumneavoastră? Să vă cer o părere.

— La dispoziția dumitale.

— Vreau să-mi scot un ochi.

— Ce vrei să faci?!

— Să-mi scot un ochi.

— Poate confunzi ochiul cu măseaua. Te doare măseaua. Îți recomand eu un stomatolog priceput și la dinți, nu numai la măsele.

— Vreau să-mi scot un ochi, asta am zis și susțin.

Trebuie să vă spun că eu am o cățelușă pechineză (Lili o cheamă) care este mult mai măruntă de cît un cotoi obișnuit. În momentele cînd a auzit vorbele musafirului meu, a sărit ca arsă din culcușul ei și dacă nu-i puneam botnița, praf îl făcea pe elevul dintr-a șaptea. A trebuit s-o duc în altă încăpere pentru a putea continua discuția.

— Și de ce vrei dumneata să-ți... i-am întrebat eu în continuare pe elevul dintr-a șaptea cu vădită curiozitate.

Iată cum a argumentat sinistra lui hotărîre:

— Dumneavoastră ați auzit de Baiazid?

— Cine n-a auzit de Baiazid pe lumea asta!...

— Dar de Cutuzov?

— Care din ei, că sînt mai mulți.

— De Cutuzov care l-a bătut pe Napoleon la...

— Povestea asta o știu de cînd eram de vreo 13—14 kg netto.

— Dar de Nelson ați auzit?

— Știu că și ăsta l-a bătut pe Napoleon la Trafalgar.

— Sînt mulțumit de cunoștințele dumneavoastră.

— Mersi!

— Dumneavoastră știți cine a domnit la noi între anii 1504 — 1517?

— 1504 — 1517?! A domnit Bogdan III, fiul lui Ștefan cel Mare.

— Aveți din partea mea 25 de puncte.

— Mulțumesc.

— Ce defecte avea Bogdan III?

— Mi se pare că nu zicea mulțumesc atunci cînd îl servea cineva cu dulceață de gutui și cu apă foarte rece.

— Vă întreb de defectele lui fizice.

— Știu! Era chior. Chiar așa a fost trecut în istorie: Bogdan Chiorul.

— Mulțumesc.

— Îmi mulțumești de pomană, n-am nici un merit. Nu i-am scos eu ochiul lui Bogdan.

— Da pe mine ce mă povățuiți?

— În legătură cu ce?

Nelson
Hanibal
1504-1517
Bogdan III
Chiorul
Desen: EMILIA BOBOIA

evident. Aveam totul pentru aceasta și în primul rînd lucrul cel mai important pentru mine, **imboldul** de a-l scrie. Văzusem și știam multe. În plus, intuiam prin simpatie totul și, mai ales, — repet — îmi plăcea povestea lor. Într-adevăr, totul era ca într-un roman... Și ce frumos, cu cîtă inimă le-ași fi scris pe toate!

Tabăra de munte, prima cunoștință, prima discuție, prima plimbare la granița dintre înserare și noaptea gonită de primul foc de tabără, primul dans... După o săptămînă nu se întîmplase nimic deosebit și totuși totul era altfel decît înainte... Ar fi urmat apoi să scriu despre «nimicul» din cea de a doua săptămînă. Și cu cîtă ardoare aș fi făcut-o!

Toate amănuntele îmi sînt încă prezente în minte, văd totul ca într-un film pe care îl pot proiecta după dorință și în care ceea ce lipsește abia face mai semnificativ și mai clar restul. Aș fi scris un capitol, pe cuvînt, un capitol întreg numai despre momentul schimbului de adrese. Acum însă nu mai are sens. La ce să dilatez cele 2—3 minute încît să vă cuprindă milionul de amănunte ce se cerneau și nu prea prin niște gene înrourate? Dar despărțirea? Ah, cîte aș fi reținut într-o poveste mai fericit încheiată? Așa... Ei bine, sfîrșitul — îmi dau seama — tocmai nefericitul sfîrșit, nu mă lasă, nu-mi dă răgazul sufletesc să detaliez nimic.

Și dacă ați înțeles că din clipa cînd cei doi s-au despărțit, singurele clipe firești și firesc folosite erau cele în care **ea** îi scria lui (sau se gîndea să-i scrie) și **el** îi scria ei (sau se gîndea s-o facă), nu mai insist cîtuși de puțin.

Și de ce aș mai insista cînd, exact după prima lui scrisoare a urmat dezastrul! Un dezastru absolut, definitiv și totuși firesc. (Și desigur tocmai de aceea atît de absolut și definitiv). **Ea nu i-a mai scris,** îi era cu neputință să o mai facă. Puteți fi de acord sau nu, eu o înțeleg pe deplin. Poate a suferit (nu insist) căci își amintea totul, absolut totul, dar nu, ea **nu mai putea** să-i scrie un rînd. Dintr-o dată, de la prima vedere a cartonașului ilustratei ceva, ceva deplorabil și ridicol îl micșora, transformîndu-l pe EL într-un ins oarecare neajutorat și vag nătîng. Îl vedea dansînd, rîzînd, agitîndu-se ca de obicei, blond, vioi și vesel și, cu cît mai vesel, cu atît mai neputincios și mai fără haz.

În acea clipă, atunci și așa s-a sfîrșit povestea

Dintr-o scrisoare? Da, dintr-o scrisoare sinceră, amicală, cuviincioasă și, mai ales, scurtă.

Iată miezul ei, în afara formulelor de rigoare: «Scrisorile tale **Ieam** primit tîrziu, altfel **țiaș** fi scris mai devreme. **Iartămă** pentru întîrziere. Eu **mam** hotărît să plec la bunici. **Scriemi** acolo, te rog. **Nu mă** uita. Nucu.

Dar ea nu l-a iertat.

Am întrebat-o mai tîrziu:

— Ce mai face Nucu?

— Care? A, **individu** de la Timiș? Nu mai știu.

— Nu corespondați?

— Cu cine? cu el? m-a întrebat sincer mirată și mi-a arătat ilustrata. Am constatat dintr-o ochire greșelile de scriere. Desigur, m-au deranjat, într-un fel i-am dat dreptate, dar mi-a părut rău. Grozav de rău! Uite, mi-am zis, cum a dispărut un roman!

Și-am scris această scurtă povestire.

Ah, Nucule, Nucule, ce mi-ai făcut?

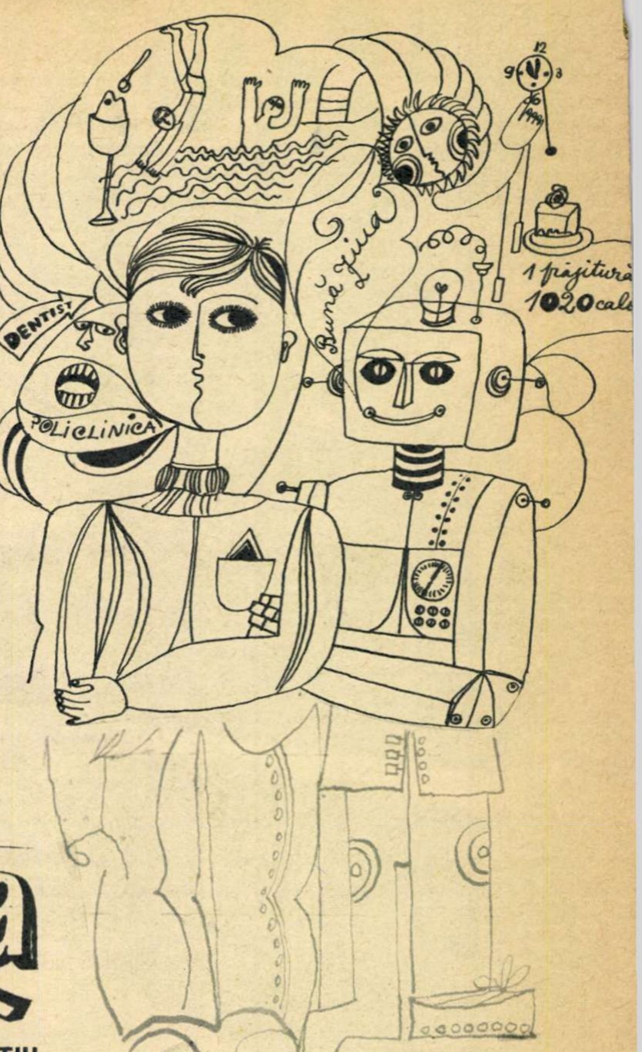

— În legătură cu ochiul. Să-mi scot un ochi?

— Ca ce chilipir?

— V-am spus. Vreau să ajung mare. Baiazid era chior? Era! Lui Nelson îi lipsea un ochi? Îi lipsea! Cutuzov vedea numai cu un ochi? Bogdan... Bogdan Chiorul a ajuns în istorie numai cu un singur ochi? Hanibal care a trecut Alpii n-a rămas tot cu un singur ochi după... Vreau să ajung mare, tovarășe scriitor. Îmi scot un...

— Îmi ceri o povață crucială pentru tine. Trebuie să-mi dai timp de gîndire. Vrei să mă aștepți puțin?

— Cu plăcere.

M-am dus în încăperea cealaltă, i-am scos botnița cățelușei mele Lili, am călcat-o pe coadă ca s-o enervez și mai rău și i-am dat drumul în camera unde discutasem cu musafirul meu. Știți ce s-a întîmplat? Lili l-a alergat prin toată casa. S-a urcat după el pe masă, pe studio, pe șifonier, pe antena de cameră, chiar și pe soba de teracotă, l-a prins într-un colț și...

— Domnule scriitor, salvează-mă!

Am continuat să trag din pipă nepăsător. Cînd mi s-a făcut milă de el, am deschis ușile și... Lili l-a alergat pînă acasă la el. Cînd s-a întors mi-a spus:

— Stăpîne, am ascultat discuția dumitale cu... cu cel pe care l-am alergat. N-are stofă de erou. Sînt mai măruntă decît un cotoi obișnuit și ai văzut ce am făcut din el. Un iepure. E mai fricos decît un iepure. Și auzi la el, vrea să intre în istorie. În istoria omenirii!

— Lili dragă, greșești. Va intra în istorie!

— Cum! s-a mirat Lili a mea, care vorbește și se miră numai în anumite ocazii.

— Istoriografii și criticii literari vor scrie peste zeci, sute de ani: La scriitorul X, adică la mine, într-o zi a venit un puști dintr-a șaptea, a mîncat două farfurioare de dulceață de gutui și n-a zis nici măcar mulțumesc. Toată lumea se va întreba atunci: CINE A FOST EROUL?

De aia nici nu-i dau numele.

RĂZBUNAREA ROBOȚILOR

de **IULIU RAȚIU**

De-abia acum avea un prieten grozav! Costel era o nimica toată pe lîngă acesta. Toți cei din jur îl invidiau — și ce-i drept — aveau de ce! Pentru că, spuneți și dumneavoastră, nu era chiar așa de la îndemîna oricui să meargă toată ziua la braț cu un robot. Da, da, nu vă mirați, prietenul lui era acum un robot. Un robot — o frumusețe! Avea ochii verzi, verzi, așa cum numai tuburile electronice PY 86 știu să-i coloreze, iar pe frunte un moț de sîrmă de 0,5/mm, de îți venea să-l ciufulești mereu. Adevărul adevărat este că și robotul lui Costel nu era de lepădat, dar al lui era primul în toate. Vorbea și alerga de parcă ar fi împlinit 5—6 ani, nu două zile, cum era scris în extractul lui de naștere, de la cercul electronic.

— Bună dimineața!

— Bună ziua...

— Bună ziua? se miră el.

Dar robotul nu-i mai dădu răgaz să se mire prea mult.

— Este ora 11 și 23 de minute, soarele face un unghi de 81° cu tangenta la meridianul nostru...

— Mulțumesc, ai dreptate, sîntem aproape de amiază, Tancred.

Îl numise «Tancred» așa, dintr-un capriciu. Putea să-i spună și «Vasile», dar ar fi sunat mult prea banal. «Tancred» însă avea ceva romantic în el și — ce mai încolo și încoace — așa se numise și un motan la care el ținuse tare mult. În amintirea acestuia — pentru că motanul murise sub roțile unei nenorocite de biciclete — îi dăduse acest nume plin de rezonanțe misterioase.

— Dragă Tancred, cred că, totuși, deși e cam tîrziu, ar trebui să mergem la ștrand... Să caut și pentru tine un costum.

Robotului, se pare, nu-i prea surîse propunerea. Începu să bîzîie și să tremure din toate încheieturile, de parcă era gata să-și ardă toate rezistențele.

— Ce ai, dragul meu?

— Astăzi la ora 12 ești programat la dentist...

— Eu?! cred că ai greșit; dar nu-i nimic și te rog, nu roși, că se mai întîmplă... Ce dracu, sîntem doar prieteni.

— Astăzi la ora 12 ești programat la dentist.

— Iar începi? Dar uită-te și tu, n-am nici un dinte cariat... nu m-a durut niciodată...

— Astăzi la ora...

— Bine; bine, dacă tu vrei să mergem la dentist, fie... Dar pentru că mai avem vreo 30 de minute pînă la 12, eu ți-aș propune să mîncăm cîte o înghețată.

— N-ai voie să mănînci înghețată.

— Cum adică, n-am voie?!

— Amigdalele tale sînt sensibile.

— Amigdalele?! Dragul meu, dar eu n-am nimic la gît, îți jur... Însă ca să nu te supăr, fie, o să mîncăm cîte o prăjitură...

— O prăjitură conține 1020 calorii și ești și așa destul de gras...

— Eu sînt gras? Hm! Uită-te la mine! Nu, nu, sigur mă confunzi... Vrei să-mi dai voie să umblu puțin pe la siguranță?...

— Nu!

— Atunci la lămpi... Poate ți s-a ars o lampă...

— Faci glume vulgare!

— Te rog să mă ierți, n-am vrut să te supăr...

— Este ora 11 și 45 de minute...

— Ei nu, să știi că, sigur, s-a întîmplat ceva cu tine... Cine ți-a cerut să spui cît e ceasul?

— Punctualitatea mea...

— Punctualitatea?

— Și exactitatea mea...

— Ha! Ha! Mă faci să rîd! Auzi exactitate! De cînd m-am sculat, de 20 de minute...

— De 23...

— Bine, de 23 de minute, îmi răspunzi cam anapoda...

— Am vrut să-ți amintesc că la ora 12 ne-așteaptă dentistul...

— Deci n-ai uitat... Și nu-mi rămîne altceva de făcut decît să mergem...

Pe stradă de-abia putu să se țină de robot, care o luase înainte și alerga, în goana mare. Cînd dădu colțul spre policlinică, îl văzu alergînd și pe Costel. Acum îi părea rău că ieri se cam ciondăniseră. Ce importanță avea oare, care dintre cei doi roboți (al lui sau al lui Costel) era mai deștept? El era convins că Tancred e mai inteligent, dar, uite, cîte gafe e în stare să facă și el...

— Unde alergi, Costel?

— Am oră la dentist, iar nenorocitul ăsta de robot zice că trebuie să mă duc la ștrand...

— Iar eu vreau să mă duc la ștrand, iar prăpăditul ăsta al meu mă face să alerg spre dentist...

ROMÂNIA '69

1

(URMARE DIN PAG. 3)

creator al acestor oameni printre care trăim și muncim aici pe legendarul pămînt românesc. Alături de care luăm parte la cele mai de seamă evenimente din viața poporului nostru...

— De pildă, în acest an...

— În acest an în care calendarul istoriei noastre a însemnat împlinirea unui sfert de veac de la eliberarea țării de sub jugul fascist. Anul în care a avut loc cel de-al X-lea Congres al Partidului Comunist Român. Anul în care comuniștii, prin efortul lor creator, concentrînd întreaga energie a națiunii noastre socialiste, au trasat noi perspective drumului nostru spre viitor, visurilor noastre celor mai avîntate. Temelii noi, temelii solide, temelii de oțel au fost durate cu nădejde în vatra luminoasă a țării...

— Cum sînt de exemplu acestea, de la Galați (foto 1), în care ingeniozitatea tehnică a oamenilor se împletește cu o mare pasiune pentru frumos, pentru tot ce-i nou și armonios...

— Tu știi, Emile, că s-a vorbit cîndva despre un fel de neadaptare a noastră la condiția tehnică?

— Oricum, probabil înainte de a fi fost executată această cupă de înaltă tehnicitate (foto 2) și uitîndu-se, probabil, numele unor savanti si ingineri ca Vuia, Vlaicu, H. Coandă și ale altor mari savanți și tehnicieni geniali ai noștri.

— Desigur, dragă Emil. Altminteri cum s-ar putea face o legătură directă între modernitatea acestui cîmp care poate să învingă seceta (foto 3) și aceste sfere perfecte (foto 4) din oțelul cel mai bun, care impun muncitorilor de la o binecunoscută uzină bîrlădeană nu numai cunoașterea foarte bună a meseriei, dar și o dragoste deosebită pentru exercitarea ei. Pentru că, ori ce am spune lucrurile se leagă strîns unele de altele, chiar dacă, la o privire de suprafață, ele par a nu avea nici o corespondență. De pildă, între pionierii aceștia ce sădesc pomi (foto 5) și a căror fotografie a apărut pe una din coperțile noastre, și între această sondă ce sapă la mare adîncime, (foto 6) s-ar părea că nu există nici o înrudire. Și totuși... Dragostea acestor pionieri pentru natură, precum și dragostea muncitorilor de la Uzinele 1 Mai din Ploiești, care produc instalațiile respective, pentru lucrul de cea mai inaltă calitate, poartă un singur nume: dragostea nesfîrșită pentru muncă.

Există însă, muncă și muncă. A existat, mai bine-zis. Pe măsură ce orele zboară din calendar spre orizontul anului 2000, începe să predomine un singur fel de muncă: munca de cea mai inaltă calificare, munca bazată pe știința riguroasă, pe efort rațional, pe inteligență. Fiindcă o rețea de înaltă tensiune (foto 7) ca acelea care străbat cu sutele plaiurile țării noastre se poate calcula cu finețe doar după ani de studii în facultate, sau la școlile tehnice, doar după ce, ca student (foto 8) ai trăit tu insuți la cea mai înaltă tensiune a pregătirii științifice. Ce inseamnă această pregătire ne pot spune intr-un fel și ritmurile constructive deosebit de alerte de la marele șantier al hidrocentralei de la Porțile de Fier (foto 9) ori fluxul susținut al liniilor tehnologice din Uzinele de la Brașov (foto 10) în care inima autocamionului românesc bate din ce în ce mai puternic.

— Și să nu-i uităm nici pe constructorii de locuințe, adaugă intr-un timp Emil, văzind că s-ar putea să trec prea repede peste o imagine atit de dragă inimii lui, cum este aceea a vederii din avion (foto 11) a unui nou cartier bucureștean: Drumul Taberei.

— N-avea nici-o grijă, dragă Emil. Performanțele constructorilor noștri sînt cunoscute nu numai la noi în țară. Linia arhitecturii românești moderne a început să se bucure de prestigiu chiar peste hotare. Un singur lucru însă aș vrea să mai subliniez încă o dată și anume: nici constructorii, (foto 12) nici electricienii, nici electrotehnicienii (foto 13) nici cei ce lucrează la cele mai automatizate pupitre de comandă (foto 14) nu ar fi putut obține rezultatele frumoase cu care acum, la sfîrșitul anului, ne mîndrim noi toți, dacă în fiecare zi n-ar fi făurit cu tenacitate, cu răspundere și pricepere, cu pasiune fără margini, acea odă a bucuriei supreme, oda muncii pline de abnegație, pusă in slujba unui neam întreg, care calcă hotărît spre cele mai inalte culmi ale civilizației, sub conducerea Partidului Comunist Român. Iar acordurile acestui grandios Imn al bucuriei cu care România Socialistă încheie porțile anului 1969, se proiectează larg, luminos și măreț, peste zările lui 1970 și mai departe.

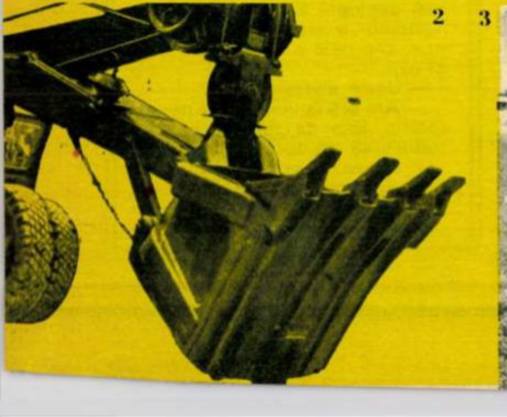
2

3

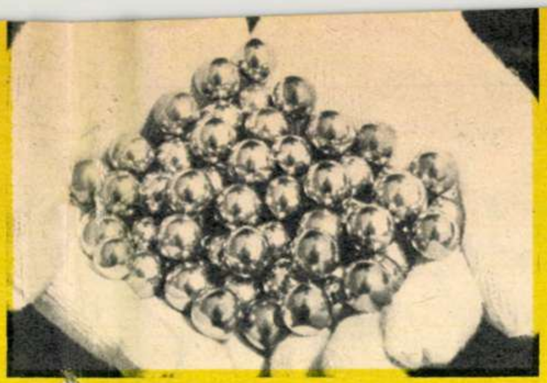
4

Cutezătorii
5

6

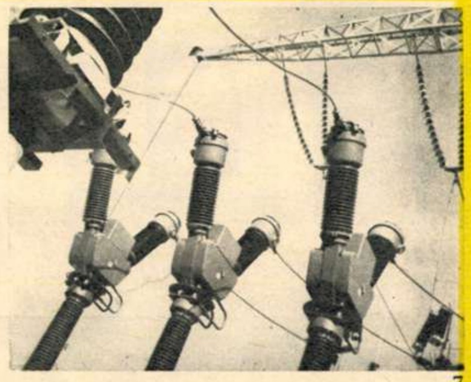
7

8

9

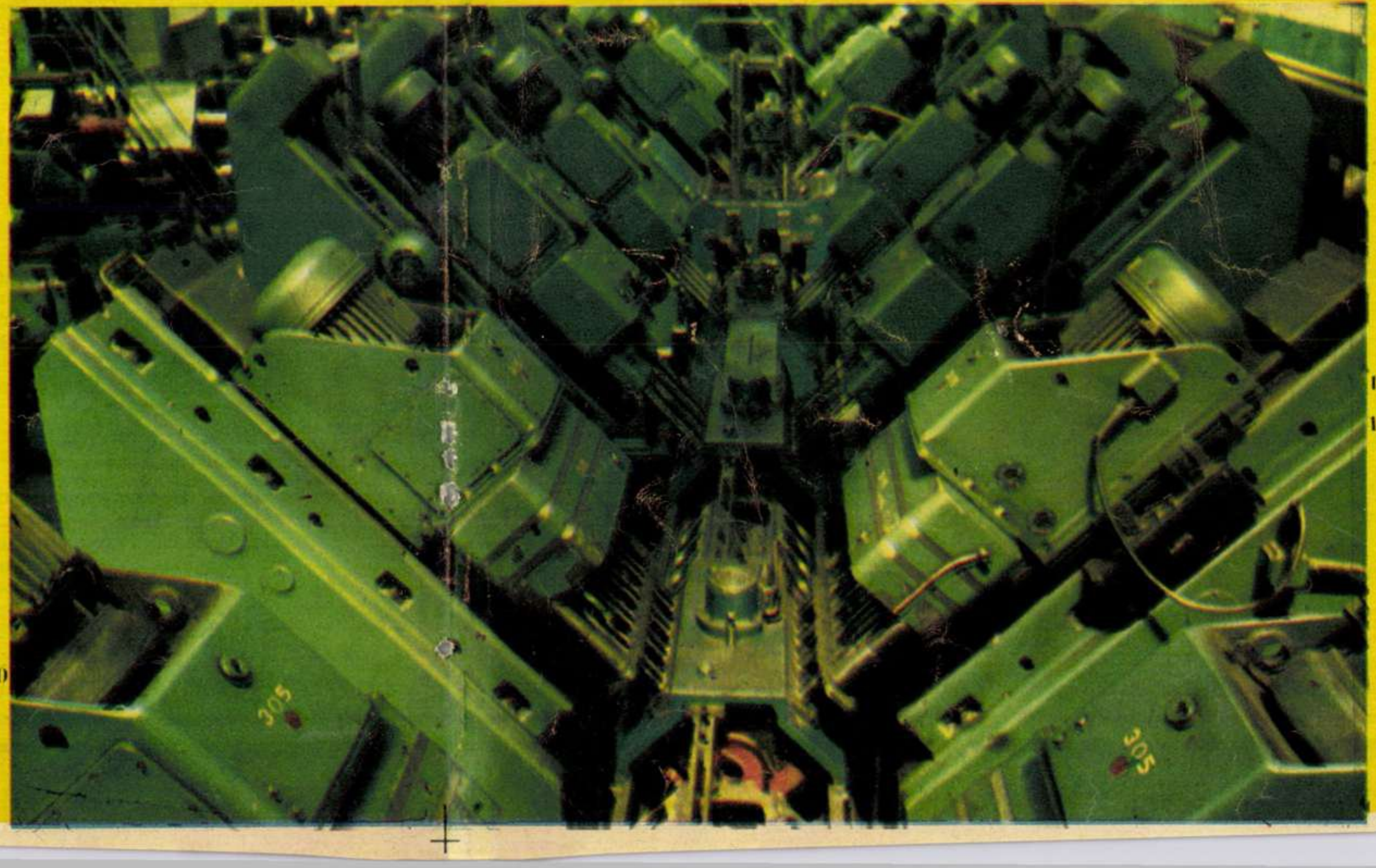
10

11

12

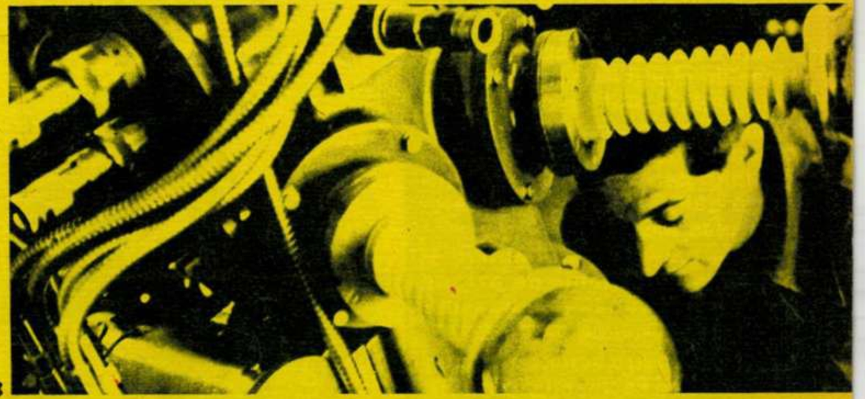
13

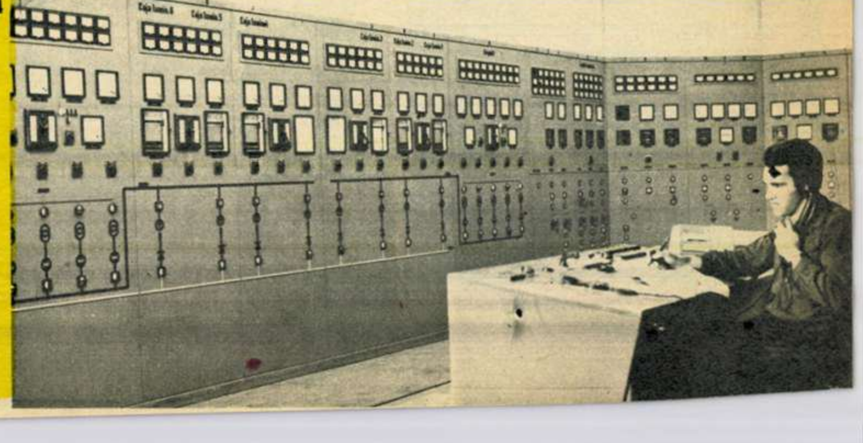
14

LOCUINȚE NEOBIȘNUITE

MICRO ENCICLOPEDIE

În zorii umanității, în urmă cu zeci de mii de ani, pentru a se apăra de vînt și de ploaie, omul și-a înjghebat un adăpost, un paravan primitiv din crengi împletite, scoarță de copac și frunze. Acest adăpost a constituit temeiul locuințelor mai rezistente pe care omul le va perfecționa mereu. Unind apoi paravanele el va crea primele locuințe.

Cortul din ierburi sau din piei nu este altceva decît o variantă îmbunătățită a primului paravan. Grotele n-au constituit decît locuințe vremelnice și numai pentru acei oameni ce trăiau în zonele muntoase cu peșteri.

Conformația ținuturilor, natura materiilor prime aflate la îndemînă și condițiile climatice au determinat în cursul lungii istorii a locuinței omului nenumărate structuri și forme. Oamenii care populează ținuturile nordice și-au construit case din gheață — cunoscutele iglu — iar în zonele muntoase s-au construit locuințe direct în stîncă precum în Sicilia și Spania, iar în ținuturile lacustre, mlăștinoase, casele au fost clădite pe șiruri de piloni.

SUDAN

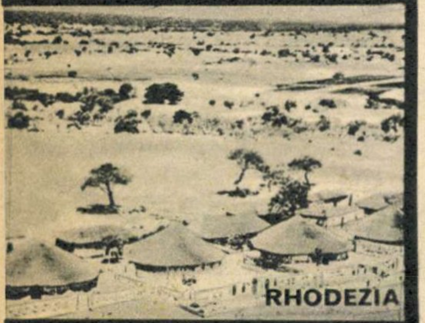

RHODEZIA

R.S.S. UZBECĂ

ANGOLA

ANGOLA — Populația africană bantu (formată din triburile umbundu, care locuiesc în partea de sud a Angolei), a atins o mare măiestrie în arta sculpturii în lemn. Această măiestrie este aplicată cu consecvență în construirea și ornamentarea caselor. Toate locuințele băștinașilor au în exterior

ARABIA

INDIA

Pe măsură ce omul a urcat treptele civilizației, casele își modifică structura și forma, devenind mai atrăgătoare și confortabile.

Azi, alături de materialele «clasice» de clădit — lemnul, piatra, cărămida — sînt pe scară largă utilizate panouri prefabricate de beton, structuri de oțel și duraluminiu, panouri de fibre de sticlă, o gamă nesfîrșită de materiale plastice.

De la paravanele primitive și pînă la «zgîrie-norii» de azi, de la «casa comună» a papuașilor și pînă la «orașele grădină» ale secolului nostru, activitatea constructorului se înscrie pe o linie ascendentă în istoria geniului uman. În paginile noastre de astăzi, noi vă prezentăm o serie de locuințe mai puțin obișnuite, dar care în fond vorbesc tot despre geniul inventiv al omului, despre capacitatea sa de adaptare a naturii la propriile cerințe.

AUREL LECCA

niște stîlpi pe care sînt sculptate chipurile străbunilor familiei căci — după credința lor — acestea le păzesc casa de geniul răului. Pe pereții exteriori sînt desenate în culori vii scene legate de cultul străbunilor. De altfel, negrii umbundu sînt mari artiști atît în fabricarea vaselor de argilă cît și în meșteșugul migălos al împletirii rogojinilor și coșurilor.

RHODEZIA — În satele numite **Kraal** din sudul Rhodeziei populația bantoidă din triburile matabele își construiește casele în formă circulară și apoi le acoperă cu stuf. Pereții din trestie împletită sînt vopsiți în diferite culori. Gardurile, care reprezintă cea mai importantă parte a construcției, sînt făcute astăzi din beton pe care sînt aplicate ornamentații cu motive inspirate din vechile tradiții artistice ale triburilor matabele. La nici un alt trib african curtea nu este atît de curată și îngrijită ca la acești negri. Amenajarea interioară a casei este foarte simplă. Pe podea sînt așternute rogojini, iar toate obiectele de uz casnic sînt făcute din lemn și trestie.

TURCIA — Cu mii de ani în urmă, cînd muntele vulcanic **Erciyas** era încă activ, erupțiile au acoperit cu lavă o bună parte a podișului Anatolia. Vînturile, apa și înghețul au săpat în lavă forme de relief foarte ciudate, asemănătoare cu piramide, forturi sau castele medievale.

Multe din aceste forme de relief au numeroase cavități legate între ele prin treceri înguste și galerii. Sute din aceste construcții bizare ale naturii sînt locuite de familiile crescătorilor de vite din valea Goreme.

SUDAN — Mîlul adus de apele Nilului servește drept material de construcție în întreaga regiune nubiană din Sudan. Femeile sînt «arhitecți și zidari». Ele moștenesc această îndeletnicire de la mamele lor. Plămădesc din mîl cărămizi — numite **debei** — pe care le lipesc între ele cu argilă. După ce construcția este gata, pe zidurile caselor tot ele pictează flori, cocoși, găini și scorpioni.

CHILE — Se știe că una din țările cele mai înguste și mai lungi din lume este Chile. Printre curiozitățile geografice pe care le prezintă această parte a continentului sud american se numără și aceea legată de căderea precipitațiilor atmosferice. La nord, în pustiurile de salpetru nu cade cu anii nici un strop de ploaie, în schimb spre sud există ținuturi cu ploi neîntrerupte. Acolo au loc dese cutremure.

La Vladivia, cel mai ploios oraș din Chile, locuitorii nu se despart niciodată de pelerinele de ploaie, de cizmele de cauciuc și de umbrele. Pînă și locuințele au forma unor umbrele. Acoperișurile sînt prelungite pînă la sol, astfel ca apa să se scurgă rapid în șantul de canalizare.

IRAK — În sudul Irakului, acolo unde fluviile Tigru și Eufrat se varsă în golful Persic, locuitorii care se ocupă cu creșterea cămilelor și a caprelor și cu pescuitul peștelui și perlelor își construiesc casele din stuf, în forma unor hangare. Sute din aceste colibe — numite de ei **sarifa** — pot fi întîlnite atît de-a lungul celor două fluvii cît și la țărmul golfului Persic. Conform unei vechi tradiții toate aceste locuințe sînt construite cu fața spre Mecca.

ARABIA — Cei aproape 50 000 de beduini care duc o viață nomadă în deșertul Arabiei își au «locuințele» pe cămile. Beduinul își petrece cea mai mare parte din viață lîngă cămilă și cele cîteva oi care-i procură hrana necesară. Împreună cu «corabia deșerturilor» beduinul străbate săptămîni întregi pustiul fierbinte de nisip în căutarea oazelor. Soția și copiii săi își petrec mai tot timpul în cortul de pe spatele dromaderului, care poate rezista timp de 12 zile fără apă, numai cu un kilogram de orz.

R.S.S. UZBECĂ — Pe valea rîului Sir-Daria care se varsă în marea Aral trăiește poporul karakalpak la care întîlnim, de asemenea, o locuință tradițională, **iurta**. Scheletul de lemn al iurtei este format din stinghii așezate în formă de grătare și un acoperiș conic ce se termină cu un cerc. Acoperișul este îmbrăcat cu pîslă, iar pereții cu rogojini de stuf. Interiorul este căptușit cu preșuri frumos ornamentate. Atît construirea iurtei cît și țesutul covoarelor constituie o îndatorire tradițională a femeilor.

INDIA — În jungla încadrată de coline, situată în mijlocul statului indian Assam, trăiesc peste 200 000 de oameni ce fac parte din tribul garos. Locuințele «aeriene» ale garoșilor sînt construite din bambus în vîrful pomilor sau al stîlpilor. Ei nu folosesc cuie — totuși casele lor suspendate rezistă vînturilor din timpul musonului. Din aceste locuințe garoșii supraveghează cîmpurile de orez, temîndu-se de invazia elefanților, care pot face mari pagube orezăriilor. Bărbații se mai ocupă cu vînatul și cu paza cirezilor de cornute ale tribului. Conducerea treburilor tribului este atribuită — exclusiv — femeilor.

MICRONEZIA — Cele aproape 2 000 de mici insule situate la nord de ecuator, în oceanul Pacific — între paralelele de 0°—25° și meridianele vestice de 130°—180° — poartă numele de Micronezia de la cuvîntul grecesc **mikris,** care înseamnă mic. În cuprinsul acestor insule, coraligene și vulcanice, trăiesc mai bine de 150 000 micronezieni, populație cu trăsături comune polinezienilor. Casele lor sînt făcute din scînduri de palmier, legate între ele cu fibre de cocotier. Pereții exteriori ai locuințelor sînt pictați cu figuri mitologice. Multe din aceste figuri sînt executate din scoici viu colorate, lipite cu clei fabricat din nuci de cocos.

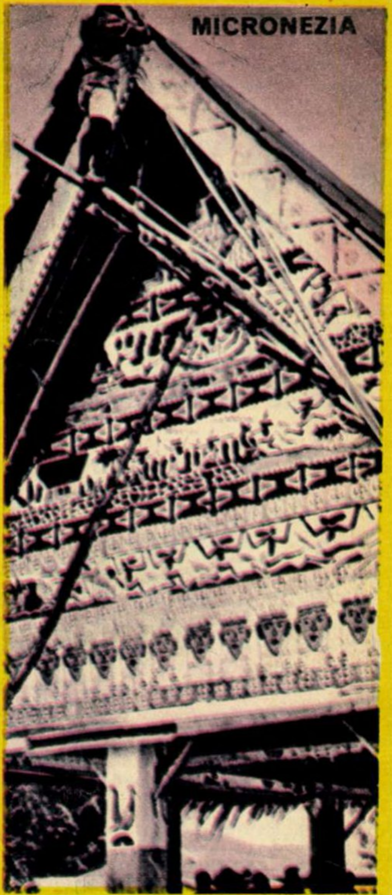
MICRONEZIA

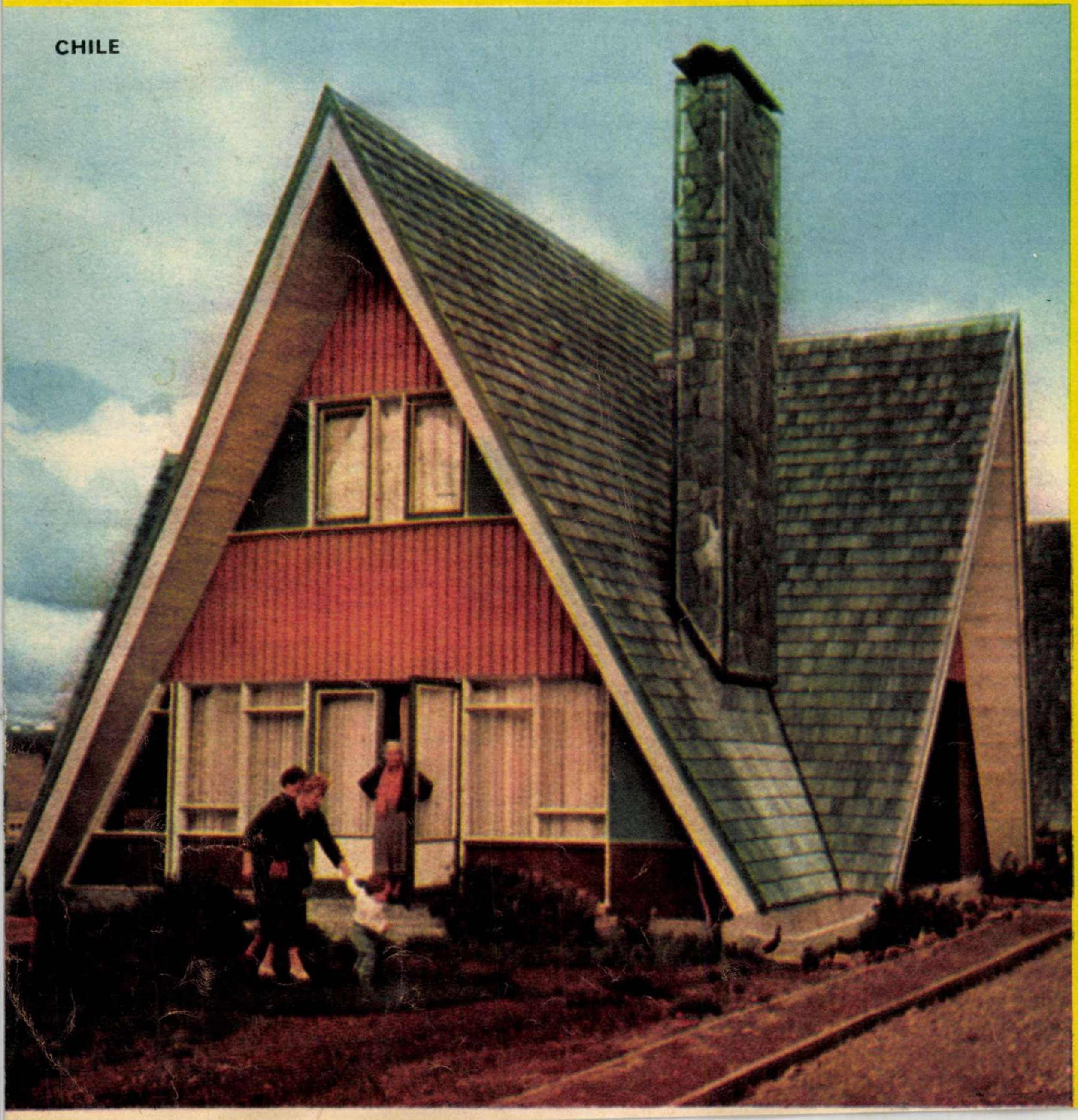
CHILE

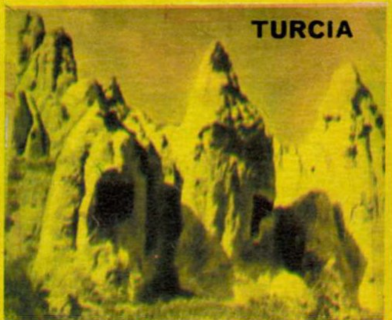
TURCIA

HARALAMB ZINCĂ

DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ XVIII

Roman foileton

DEZNODĂMÎNTUL

Burniţa. Bucureştiul era mohorît şi se făcuse frig. În încăpere însă era cald şi bine. Căpitanul de securitate Lucian mă privea cu un aer ocrotitor. Eu, cufundat în fotoliu, mă simţeam încurcat. Nu ştiam de unde să încep, ce să spun, aşa că, în cele din urmă, mă mulţumii să rostesc cuvintele:

— Pot să-mi aprind o pipă?

— Şi două.

L-am văzut apoi pe Lucian umblînd la dictafon. Imediat, în încăpere a răsunat un glas bărbătesc. «Vă ascult, tovarăşe căpitan». «Introdu-l pe arestat!» ordonă Lucian.

După cîteva minute, uşa biroului se deschise pentru a fi introdus arestatul. Şchiopăta. La patru paşi de mine se găsea «Omul invizibil», individul care voise să mă împuşte. Lucian îi arătă scaunul din colţul încăperii şi-i făcu semn să se aşeze. Acesta îl ascultă. Se aşeză şi rămase cu ochii în jos.

— Numele şi prenumele? i se adresă Lucian pe un ton firesc.

— Huţan Aurelian, răspunse arestatul fără să-şi înalţe privirile.

Zvîcnii din fotoliu. Cum să nu zvîcnesc? Numele nu-mi era necunoscut. În decursul investigaţiilor mele mă lovisem de cîteva ori de acest nume... de numele pilotului cu care Puiu Tudoran a executat ultima misiune de luptă. Eugen Galbă mă asigurase că Aurelian Huţan a murit, că au fost găsite pînă şi rămăşiţele avionului. Şi iată-l acum reînviat.

— Îl cunoşti pe dumnealui? Lucian arătă spre mine. Dacă da, de ce ai vrut să-l lichidezi?

— S-a apucat să dezgroape morţii... Mă simţeam în mare primejdie. Nu mă îndoiam nici o clipă că cercetările dumnealui ar fi putut ajunge şi la mine. L-am avertizat, l-am intimidat, l-am ameninţat...

— De ce te simţeai în primejdie? Te rog să repeţi ce ai declarat şi la anchetă, preciză căpitanul Lucian.

— Mă aflam, în dimineaţa zilei de 24 august 1944, la sediul comandamentului lui Gerstenberg, cînd Puiu Tudoran a aterizat pe aerodromul de la Otopeni.

— Te aflai acolo întîmplător sau pentru că ţi-ai trădat ţara? Precizează.

— Am trădat. Încă în noaptea de 23 spre 24, am fugit de la Pipera în tabăra inamicului.

— Cum a fost cu Puiu Tudoran?

— Eu l-am luat în primire, mărturisi arestatul. Nu mă cunoştea. L-am condus la comandamentul german, iar acolo i-am propus să treacă de partea armatei hitleriste, explicîndu-i că Bucureştiul e ca şi pierdut. A respins toate propunerile. I s-a dat un timp de gîndire. A izbutit însă să fugă.,. Cum, în ce fel, nu ştiu. Cred că s-a folosit de un atac dat prin surprindere de către paraşutiştii români.

Ascultam cu sufletul la gură; îmi stăteau pe limbă tot felul de întrebări, însă nu-mi era permis să mă amestec fără îngăduinţa căpitanului Lucian.

— Cînd l-ai reintîlnit pe Puiu Tudoran?

— În septembrie 1944, în cadrul escadrilei 69. Primisem din partea «Abwehr»-lui misiunea de a mă înapoia la bază şi de a continua să transmit informaţii. Ceea ce am şi făcut.

— Cum a fost revederea cu Puiu Tudoran?

— Îngrozitoare. Nu ştiu de ce, îmi închipuisem că n-o să-l mai întîlnesc niciodată. L-am rugat să uite tot ce s-a întîmplat, că, din parte-mi, n-a fost decît un moment de rătăcire. N-a vrut să mă asculte. A invocat jurămîntul militar faţă de ţară, onoarea de ofiţer şi mi-a cerut să ies singur la raport şi să relatez comandantului tot ceea ce săvîrşisem. Mi-a dat şi un termen de cinci zile să mă prezint, după care, dacă n-aş fi făcut-o, s-ar fi prezentat el. După trecerea celor cinci zile, i-am mai cerut o îngăduinţă de trei zile. Mi-a acordat-o. De fapt, îmi pusesem în gînd să-l lichidez. Într-una din zile, s-a ivit ocazia.

Arestatul făcu o pauză, trase adînc, în piept, o gură de aer. Pe frunte i se iviră broboane de sudoare. Povesti mai departe cu vocea stinsă:

— Eu l-am doborît pe Puiu Tudoran... Ne întorceam din misiune numai noi doi...

— Atunci tot dumneata i-ai furat şi «jurnalul», am sărit eu ca ars. Lucian însă mă temperă imediat; îmi făcu semn să stau cuminte «în banca» mea...

— Da, eu l-am furat, recunoscu arestatul, ţinîndu-şi într-una bărbia în piept.

— De ce? întrebă Lucian.

— Tudoran se apucase să ţină un jurnal, îşi notase în paginile sale tot ceea ce s-a petrecut la Otopeni. Dar absolut tot. Pe mine m-a descris ca pe un trădător şi ca pe un laş. Am furat caietul după ce m-am înapoiat la bază. L-am rupt şi l-am pus pe foc. Apoi cînd s-a ivit prilejul, am dezertat şi am aterizat în zona controlată de germani. Pentru a induce în eroare contra-informaţia noastră, am simulat o prăbuşire. În felul acesta, am fost dat dispărut fără urmă, ceea ce putea să însemne fie mort, fie căzut prizonier... După asta...

— Să trecem peste activitatea dumitale de spion, propuse Lucian. Pe tovarăşul scriitor nu-l interesează decît capitolul Puiu Tudoran. Cum ai aflat că un scriitor îşi propusese să lămurească misterul dispariţiei lui Tudoran?

— Cu totul şi cu totul întîmplător... Mă aflam la arhive, în ziua cînd domnul Zincă a studiat «Jurnalul de operaţii» al Grupului 2 vînătoare .Cu cîteva minute înainte îl cercetasem şi eu... M-a mirat această coincidenţă, mai cu seamă că nu mi-a fost greu să observ ce anume îl interesa pe domnul Zincă. L-am văzut făcînd şi însemnări. Descoperirea asta m-a pus pe gînduri. Am început să-l urmăresc şi, în felul acesta, am constatat că îşi asumase răspunderea unor investigaţii care pe mine mă puteau costa viaţa.

— Cînd ţi-ai dat seama că gluma se îngroaşă?

— Cînd investigaţiile au ajuns la Florin Racoviceanu... De la acesta la Ilie Câşu nu mai era decît un pas. Simţeam cercul strîngîndu-se în jurul meu. Eram atît de obsedat de aceste investigaţii, încît uitasem că mai există şi un serviciu de securitate în a cărui plasă aş fi putut oricînd să cad, ceea ce de altfel s-a şi întîmplat. La început, i-am telefonat scriitorului cu scopul de a-l intimida, de a-i abate atenţia. M-am jucat chiar, riscînd...

— Te referi la întîlnirea pe care i-ai dat-o după miezul nopţii în parcul «23 August»?

— Da. După asta, am apelat la o altă stratagemă. I-am telefonat văduvei lui Puiu Tudoran. M-am dat drept un prieten al soţului ei pe care scriitorul Zincă l-ar fi chestionat şi i-am atras atenţia că ancheta asta s-ar putea termina prost. Am insinuat că Tudoran ar fi trădat şi că dacă s-ar descoperi acest adevăr n-ar fi de loc spre onoarea fiului şi a familiei...

— Cine l-a omorît pe Ilie Câşu şi de ce?

— Eu. Mi-am dat seama că fratele fostului comandant al escadrilei de la Mamaia a reţinut cele petrecute pe aerodromul Otopeni, că nu le-a dat uitării. Da, mi-am spus Ilie Câşu oricînd poate deveni un martor preţios la dosarul Tudoran. Mi-am propus să-l curăţ înainte ca domnul Zincă să ajungă la el. L-am chemat la Snagov pretextînd că am să-i comunic ceva foarte important. A venit. Stînd de vorbă cu el, i-am oferit o ţigară care putea să producă unui fumător o intoxicaţie tabacică mortală. A fumat-o şi aşa am scăpat de el.

N-am mai putut să suport prezenţa acestui asasin şi trădător de patrie. Simţeam că mă sufoc. Îi făcui lui Lucian un semn să-l scoată din cabinet. Mă înţelese. Arestatul ieşi. Am rămas din nou singuri, într-o tăcere adîncă. În cele din urmă, Lucian interveni:

— Ei, acum pot să-ţi spun. Datorită ţie s-a limpezit cazul Tudoran. Noi îl urmăream pe Huţan pentru activitate de spionaj. Deodată, l-am văzut deviind de la traiectorie şi bătînd la uşa casei tale. N-am prea priceput ce se întîmplă şi de ce Huţan se ţinea după tine. Asta ţi-a fost de fapt şi norocul. El după tine, noi după el...

Am surîs amar. Îmi stăruiau încă în minte mărturiile asasinului lui Tudoran. Mi-am aprins o pipă.

— Ce să-i scriu doctorului Sorin Tudoran? i-am cerut eu sfatul lui Lucian.

— Că tatăl său, locotenentul de aviaţie Puiu Tudoran, a căzut la datorie ca un brav ofiţer al armatei române... că poate să fie mîndru de el şi că ai găsit locul unde e îngropat. Şi zău, cred că ar fi bine să scrii şi o povestire pe care s-o intitulezi: «Dispărut fără urmă».

Am dat aprobator din cap, dar gîndurile mele, în clipele acelea erau la Sorin Tudoran şi la scrisoarea ce urma s-o scriu.

— Sfîrşit —

Desen: EMIL CHENDEA

FILATELIE FILATELIE

Înfiinţînd, în anul 1891, «Societatea Filatelică Română», membrii ei fondatori şi-au pus şi problema alegerii unui preşedinte pe criteriul valorii colecţiei. Cercetînd cererile de înscriere în societate, în care fiecare solicitant îşi descria colecţia, atenţia le-a fost reţinută de un oarecare Gheorghe Mateescu din Sinaia ce menţiona că posedă 81 de exemplare din primele mărci poştale româneşti «cap de bour» emise în 1858 în Moldova şi peste 400 din următoarele trei emisiuni.

Toţi membrii fondatori au fost de părere că acea colecţie se dovedea de o valoare filatelică şi materială neegalabilă atunci şi l-au invitat pe posesorul ei la Bucureşti pentru a fi ales preşedinte al primei societăţi filatelice române. Dar spre surprinderea lor au primit un răspuns, în care, cu modestie, li se arăta că cel desemnat a fi preşedinte era un adolescent şi că nu cuteza a primi această cinste la numai 18 ani.

Vestea a făcut senzaţie, tînărul a fost invitat la Bucureşti să-şi expună colecţia şi cu acest prilej Gheorghe Mateescu a povestit cum a

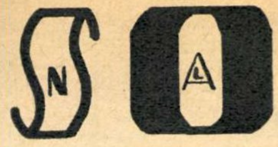

DE SEZON
(Biverb: 8, 4)

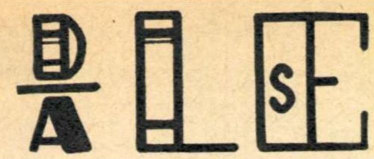

LA GHEȚUȘ
(Triverb: 4, 2, 8)

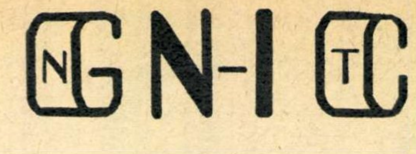

ZI DE IARNĂ
(Triverb: 5, 4, 8)

ATENȚIUNE, MINI-TEHNICIENI!

In revista «Racheta cutezătorilor» nr. 5 (decembrie 1969) au fost publicate din nou brevetele de participare la concursul Minitehnicus '70. Tipul de brevet apărut în «Racheta cutezătorilor» poate fi trimis consiliilor județene (sau redacției în cazul celor care au absolvit clasa a VIII-a) pînă la data de 30 decembrie 1969 (data poștei).

PROCURAȚI-VĂ DECI «RACHETA CUTEZĂTORILOR» Nr. 5

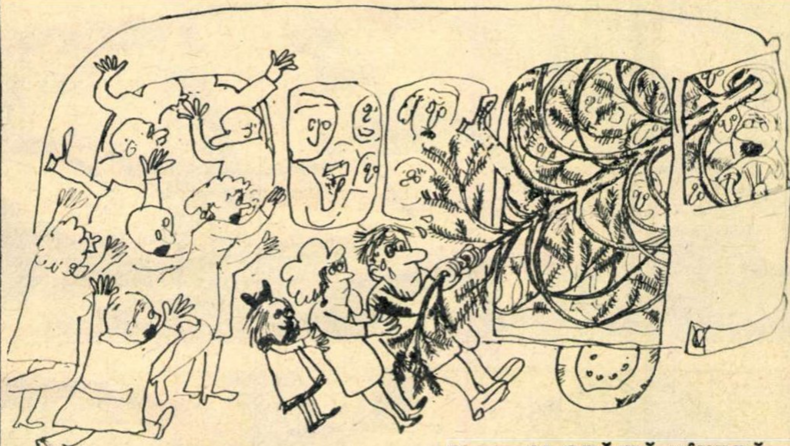

Desen: V. CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ

LA MULȚI ANI!

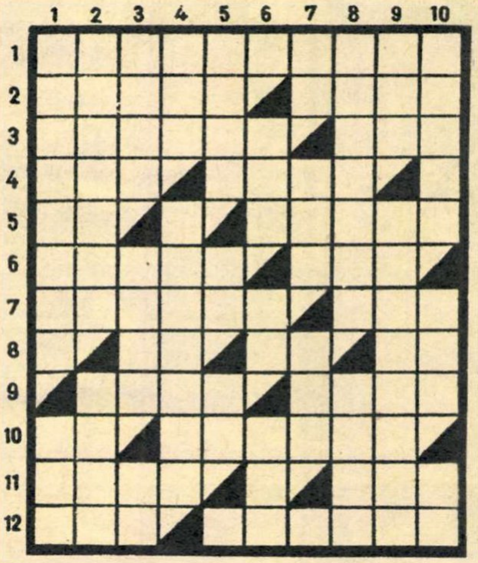

ORIZONTAL

1. Să trăiți (3 cuv.)... 2. ... și hai noroc! De un an sau mai mulți! 3. Pregătit de carnaval în noaptea Anului Nou — Un mileniu! 4. Ață — Una din cele 12 ale anului. 5. Ba... — ... două «pahare» înalte! 6. Te îmbie la ospăț — Uniunea Astronomică Internațională. 7. Foiță buclucașă în plăcintă cu foitaje! — Orășel în R.P. Chineză. 8. Un început! — Vasile Cristea — La tango! 9. Un fel de haină — Afluent al Rinului. 10. Dînsul — Stinsă cînd '69 dă ștafeta lui '70. 11. La anu și la mulți ani! — Se încurcă uneori! 12. Făcut scrum — Poet sovietic, autorul poeziei «Anii mei cei tineri».

VERTICAL

1. Sclipiri prin ramuri de brad — Mulți ani! 2. Lucrată cu... plugușorul! — Stîrnește rîsul la petrecere. 3. Întinsă și îmbietoare în așteptarea Noului An — Ca mingea de rugbi — În vers. 4. Sui — Gazda care vă onorează cum se cuvine. 5. Credincios — Primul și în această noapte — Aramă! 6. Cerneală neagră — Vîrstă în istorie — ...Gerilă, mult așteptat în iurul pomului. 7. Într-o clipă! — '70 care bate la ușă — Cîrlan (2 ani) sau tretin (3 ani). 8. Publicație calendaristică la sfîrșit de an — Arin. 9. Ne zice din el Damian Luca — Ca cei ce petrec de minune. 10. Numără anii la arbori — Niculae! — 1970.

Dicționar: HSN; AARE

Laurențiu Alexandru

MOȘ GERILĂ

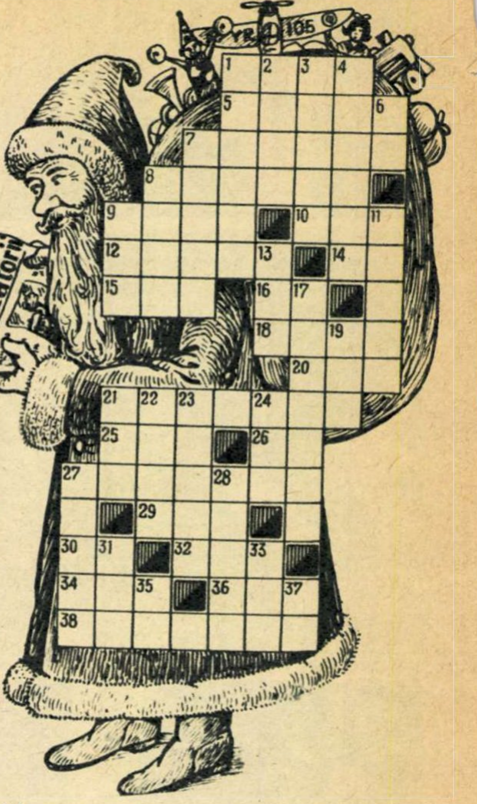

ORIZONTAL

1. «Material» pentru barba lui Moș Gerilă. 5. Surpriza din plăcinta Anului Nou. 7. Soi de înghețată! 8. Curăță «traseul» lui Moș Gerilă (pl). 9. Nelipsite de pe masa Revelionului. 10. Întreprindere comercială de stat. 12. Folositoare. 14. Serveste! 15. Se «confecționează» la... frig! (sing.). 16. Exclamație. 18. De la gheață. 20. Cu inima rece. 21. Din sacul lui Moș Gerilă. 25. De pildă, 12 noaptea. 26. «Frunză» din pomul de iarnă. 27. Lipsuri. 29. Un cadou numit... stilou. 30. Aviator (abr.). 32. A umbla cu colindul. 34. Exprimă voia bună. 36. Colorit... de iarnă! 38. Prunc născut în noaptea de Revelion.

VERTICAL

1. O minunată lume a copiilor cu un uriaș pom de iarnă de unde nu lipsește Moș Gerilă. 2. Centrul petrecerii de Revelion. 3. Nu fac cadouri. 4. Adevărații... Moși Gerilă. 6. E de aur al bădiței Traian din «Plugușorul» de Anul Nou. 7. Prietenii lui Moș Gerilă. 8. Apelativ pentru cățel. 9. «Cîntă» orele la unele pendule. 11. Zboară pe derdeluș (pl.). 13. Pentru... poleit! 17. Cum ți se urează să fie anul care vine. 19. Trag la sanie în sunet de zurgălăi. 21. În jurul pomului de iarnă. 22. «La anul și la mulți ani». 23. Atențiile lui Moș Gerilă (sing.). 24. Din an în an. 27. La ora Moș Ajunului. 28. Unde puteți vedea pe Albă-ca-zăpada. 31. Face concurență apei, de Revelion. 33. La telefon. 35. Seu! 37. La intrarea în București!

Mihai Pătrașcu

FILATELIE FILATELIE FILATELIE FILATEL FILATELI

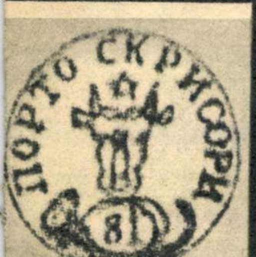

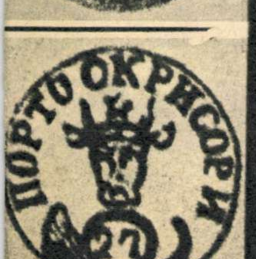

FILATELIE FĂRĂ SEMNE DE ÎNTREBARE

Două mărci neuzate din prima emisiune «Moldova»

de VAL. TEBEICA

ajuns filatelist. «Aveam vreo zece ani — relata el — cînd, în prăvălia unchiului meu am găsit lipită pe un ziar o marcă roșie. Am luat-o în mîini cu toată curiozitatea. Nu știam ce reprezintă. Am mai găsit și altele, iar într-o bună zi cineva mi-a lămurit taina micilor petice de hîrtie capabile să trimită scrisorile în toată lumea. Împrejurarea a fost hotărîtoare pentru mine. Petrecerea favorită a orelor libere mi-a devenit colecționarea mărcilor. Ba, am început chiar să depun o pasiune nebănuită.

Cînd m-am făcut mai mare am început să cotrobăiesc prin poduri, printre hîrtii uitate de vreme. Terminasem gimnaziul, dar obiceiul ce mi-l făcusem nu l-am părăsit. Astfel am cotrobăit prin multe poduri de case din Ploiești, Focșani, Bacău și Roman».

Pare de necrezut și totuși e adevărat! Cel care a devenit cel mai celebru colecționar român de mărci poștale românești a început să-și procure piesele nu mai puțin celebrei sale colecții dezlipindu-le de pe scrisori și ziare! Era singura posibilitate ce i se oferea atunci.

Astăzi un filatelist are mai multe posibilități de a-și procura mărci poștale: 1. achiziționarea de la magazine filatelice și ghișee P.T.T., 2. schimbul filatelic prin corespondență sau în cadrul cercurilor filatelice, 3. dezlipirea de pe plicuri.

Evident, oricare dintre voi poate obține de la părinți, rude, prieteni, cunoștințe, plicuri francate sau fragmente de plic cu mărci poștale. Oricare dintre voi își poate cumpăra, și cîți n-o fac, plicuri filatelice. Unii cu speranța obținerii unui premiu, dar cei mai mulți în căutarea unor mărci frumoase!

Dar nu orice cantitate de mărci poștale poate constitui o colecție filatelică, după cum nici orice marcă și în orice stoc poate fi colecționată! Mircea, vecin cu mine pe aceeași scară a blocului, dezlipește mărcile de pe plic, apucîndu-le cu grijă de un colț și trăgînd tot cu grijă, pînă ce rămîne cu ele în mînă. Ce credeți despre procedeul lui? Voi cunoașteți altele?

Bolidul misterios

6

SCENARIU: **E. HADAI** DESENE: **I. DONCA**

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: ECHIPAJUL NAVEI SPAȚIALE SELENA OBSERVĂ PE LUNĂ ȘI PE PLANETA MARTE PREZENȚA UNOR FIINȚE RAȚIONALE DE ORIGINE NECUNOSCUTĂ, CARE PRIN MIJLOACELE TEHNICE DE CARE DISPUN ATRAG ATENȚIA ASUPRA UNEI PRIMEJDII. ODATĂ CU PRODUCEREA ÎN SPAȚIU A UNOR FULGERE ROȘII, SE DESCOPERĂ LA DISTANȚA DE 13 MILIARDE KM FAȚĂ DE PĂMÎNT APARIȚIA UNUI OBIECT DIN ANTIMATERIE CE SE ÎNDREAPTĂ CU O VITEZĂ DE 400 KM/S SPRE SISTEMUL SOLAR. CONSILIUL ȘTIINȚIFIC AL PĂMÎNTULUI APROBĂ PLANUL CĂPITANULUI ZENO DE A CAPTA ȘI FRAGMENTA COMETA WARREN ÎN SCOPUL REDUCERII VITEZEI OBIECTULUI COSMIC.

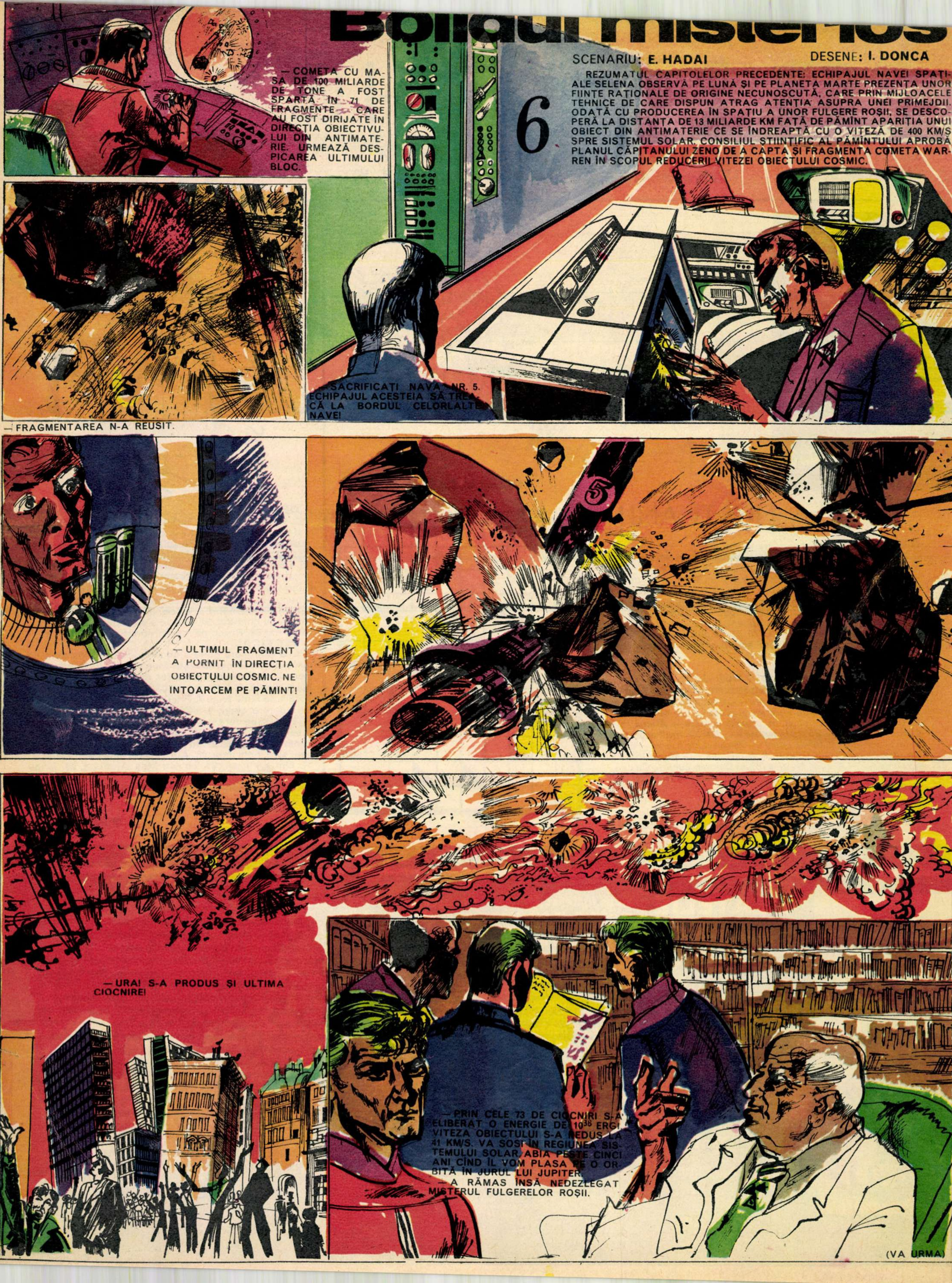
— COMETA CU MASA DE 100 MILIARDE DE TONE A FOST SPARTĂ ÎN 71 DE FRAGMENTE CARE AU FOST DIRIJATE ÎN DIRECȚIA OBIECTIVULUI DIN ANTIMATERIE. URMEAZĂ DESPICAREA ULTIMULUI BLOC.
— SACRIFICAȚI NAVA NR. 5. ECHIPAJUL ACESTEIA SĂ TREACĂ LA BORDUL CELORLALTE NAVE!
— FRAGMENTAREA N-A REUȘIT.
5
— ULTIMUL FRAGMENT A PORNIT ÎN DIRECȚIA OBIECTULUI COSMIC. NE ÎNTOARCEM PE PĂMÎNT!
— URA! S-A PRODUS ȘI ULTIMA CIOCNIRE!
— PRIN CELE 73 DE CIOCNIRI S-A ELIBERAT O ENERGIE DE 10³⁸ ERGI. VITEZA OBIECTULUI S-A REDUS LA 41 KM/S. VA SOSI ÎN REGIUNEA SISTEMULUI SOLAR ABIA PESTE CINCI ANI CÎND ÎL VOM PLASA PE O ORBITĂ ÎN JURUL LUI JUPITER.
— A RĂMAS ÎNSĂ NEDEZLEGAT MISTERUL FULGERELOR ROȘII.

(VA URMA)

Deşi încă nu se bucură de aceeaşi popularitate ca fotbalul, ruygbi-ul, sportul cu balonul oval, atrage totuşi numeroşi spectatori, dornici să vadă pe concret o adevărată luptă corp la corp între sportivi cu constituţie robustă şi o condiţie fizică deosebită.

5

CORSARUL VI SE DESTĂINUIE

Acum, după atîţia ani, cred ca pot fi obiectiv cînd vorbesc despre perioada mea rapidistă: ea a fost un fiasco total. N-am reuşit să mă impun nici măcar pentru a zecea echipă de copii. Aveam unsprezece ani şi ceva şi vreo 40 de kilograme şi din cauza asta nu mă băga nimeni în seamă şi sufeream cumplit. Cea mai grea lovitură am primit-o cam la un an după «debut». Într-o zi, actualul antrenor secund al Rapidului, Florian Cristescu, le-a zis fraţilor Zabalovici (am uitat să vă spun că Mircea avea un frate mai mare în echipa de juniori a Rapidului):

— Măi băieţi, luaţi-vă «chibritul» («chibritul» eram eu) şi duceţi-l de aici. Asta o să ajungă fotbalist la calendele greceşti...

Am rămas înmărmurit. Am simţit, pur şi simplu că se întoarce Giuleştiul cu mine pe dos. Puţin a lipsit să nu izbucnesc în plîns. Dar n-am scos, totuşi, nici un cuvînt. I-am lăsat pe fraţii Zabalovici lîngă Cristescu şi am ieşit încet pe poarta stadionului, jurîndu-mi să nu mai calc niciodată pe-acolo. Şi n-am mai călcat decît obligat de îndatoririle mele de jucător al formaţiei Dinamo-Bucureşti.

O vreme, după această înfrîngere personală, nu m-a mai interesat deloc fotbalul. Îmi vedeam liniştit de şcoală şi de scărmănatul lînii. Asta pînă în clipa în care a apărut nenea Maier. Pe el îl cheamă, de fapt, Ion Predescu, dar aşa îi ziceam noi. Lucra la T.U.G. (Trustul de utilaj greu) şi locuia cu noi în curte. Într-o după amiază m-a luat deoparte, zicîndu-mi:

— Măi Floriane, nu vrei să vii la noi la T.U.G? O să înveţi o meserie frumoasă şi o să joci şi fotbal.

— Ce meserie, nene Maier?

— Bobinator. Nici nu-ţi închipui ce interesant e.

Într-adevăr, habar n-aveam cît de frumoasă e meseria de bobinator şi, mai ales, habar n-aveam ce băieţi buni erau la T.U.G. Pînă la prînz mergeam la lucru, după amiaza jucam fotbal, iar seara ne duceam cu toţii la şcoală. Acum, cînd îmi aduc aminte, spun cu toată sinceritatea că a fost una dintre cele mai frumoase perioade din viaţa mea. Acolo, la T.U.G., am învăţat să înfăşor firele aspre ale bobinelor şi-am descoperit, totodată, că nu mă puteam despărţi de lecţiile de istorie şi română. Şi de-atunci, visul vieţii mele este ca într-o zi să pot urca cu un catalog sub braţ, la catedră, ca profesor de istorie. Îmi pregătesc această clipă de ani de zile şi uneori îmi închipui prima mea oră. Dacă vreţi să ştiţi, mi-am şi alcătuit primele fraze: «Dragi copii, începînd de astăzi vom învăţa împreună una dintre cele mai frumoase materii — istoria. Am să vă port de-a lungul secolelor pentru a descoperi împreună cum anume au urcat oamenii pînă la noi...» Poate voi rămîne la frazele acestea, poate între timp voi găsi altele mai bune. Rămîne de văzut...

Aveam 13 ani şi jucam la piticii T.U.G.-ului. Antrenor era nenea Adrian, unul dintre băieţii mai mari din secţia bobinaj. Acum, după ce am cunoscut... pe propria-mi piele rigorile diverselor metodologii de predare a fotbalului, îmi dau seama că nenea Adrian nu avea nici una şi poate că tocmai de aceea erau aşa de atractive «lecţiile» lui. Singura lege în vigoare, atunci ca şi acum de altfel, consta în repetarea la infinit a procedeului care ne plăcea fiecăruia şi pe care îl puteam executa fără să ne chinuim. În plus, nenea Adrian alcătuise pentru noi un program de alergări variate, care pur şi simplu ne scotea sufletul. Făceam demifond, sprint prelungit, sprinturi scurte urmate de şuturi imaginare la poartă etc. Cine nu efectua programul de alergări pînă la ultima sa literă, n-avea acces la minge. Vă daţi seama, cred, că niciunul dintre noi nu s-a eschivat nici măcar pentru o secundă de la acest program... hererrist. Cu atît mai mult cu cît cei mai disciplinaţi jucam în echipa de pitici sau juniori a T.U.G.-ului.

Am stat la T.U.G. pînă în anul 1964 (deci pînă la 16 ani) şi nu mi-a scăpat nici un joc al echipei. Ba, spre sfîrşit, am trecut puţin şi pe la echipa I-a, care activa în campionatul orăşenesc.

(va urma)

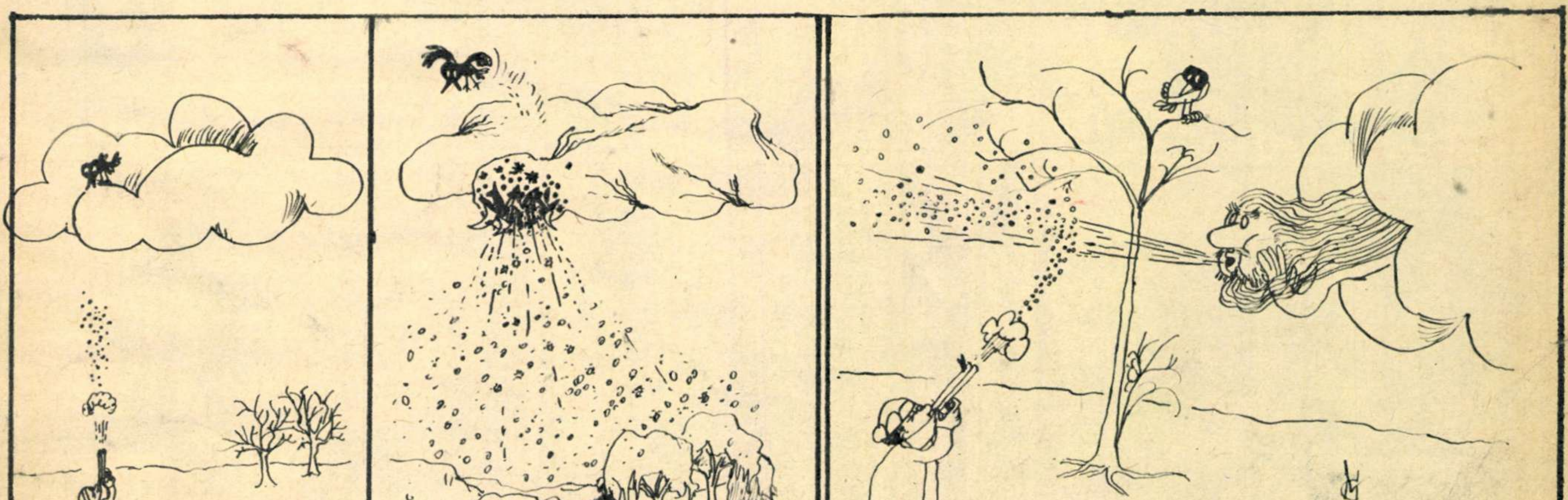

De V. CRĂIŢĂ-MÎNDRĂ

DAN BUZDUGAN

108

7

Scenariul: **DUMITRU ALMAȘ** Desene: **PUIU MANU**

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

ÎN VIJELIA BĂTĂLIEI DE LA CĂLUGĂRENI, MULTE S-AU ÎNTÎMPLAT. TOATĂ OSTĂȘIMEA ȘI TOȚI CĂPITANII ÎȘI JERTFEAU VIAȚA PENTRU ZDROBIREA DUȘMANULUI ȘI DOBÎNDIREA INDEPENDENȚEI. NUMAI CEI CÎȚIVA TRĂDĂTORI CĂUTAU SĂ-ȘI ÎMPLINEASCĂ GÎNDUL LOR NETREBNIC. CĂPITANUL LUCA A PRINS UN MOMENT CÎND STROE BUZESCU ERA ANGAJAT ÎN LUPTĂ CU DUȘMANUL ȘI-A DAT SĂ-L LOVEASCĂ ÎN SPATE. RADA ÎNSĂ...

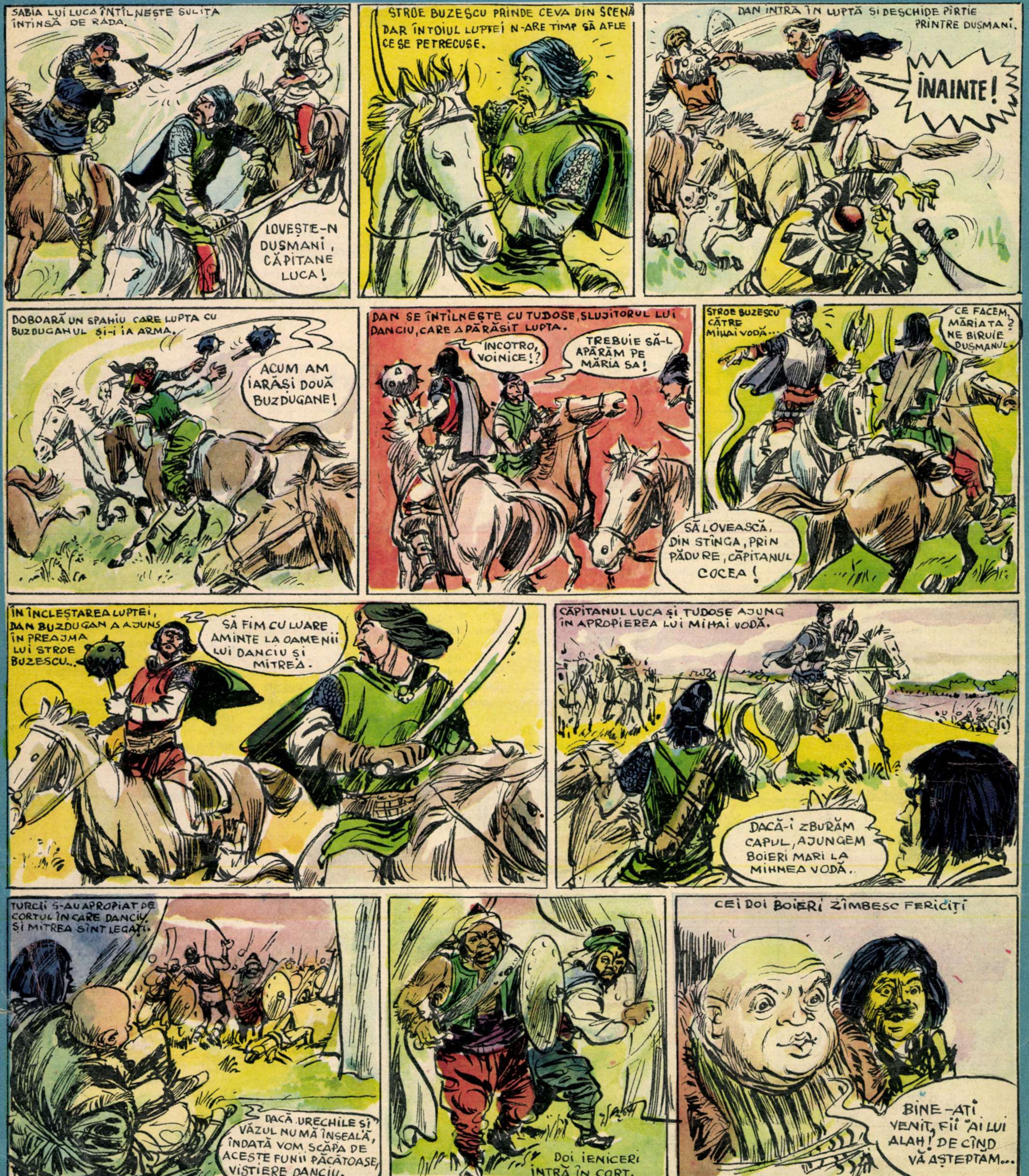
SABIA LUI LUCA ÎNTÎLNEȘTE SULIȚA ÎNTINSĂ DE RADA.
LOVEȘTE-N DUȘMANI, CĂPITANE LUCA!
STROE BUZESCU PRINDE CEVA DIN SCENĂ DAR ÎNTOIUL LUPTEI N-ARE TIMP SĂ AFLE CE SE PETRECUSE.
DAN INTRĂ ÎN LUPTĂ ȘI DESCHIDE PÎRTIE PRINTRE DUȘMANI.
ÎNAINTE!
DOBOARĂ UN SPAHIU CARE LUPTA CU BUZDUGANUL ȘI-I IA ARMA.
ACUM AM IARĂȘI DOUĂ BUZDUGANE!
DAN SE ÎNTÎLNEȘTE CU TUDOSE, SLUJITORUL LUI DANCIU, CARE A PĂRĂSIT LUPTA.
ÎNCOTRO, VOINICE!?
TREBUIE SĂ-L APĂRĂM PE MĂRIA SA!
STROE BUZESCU CĂTRE MIHAI VODĂ...
CE FACEM, MĂRIA TA? NE BIRUIE DUȘMANUL.
SĂ LOVEASCĂ, DIN STÎNGA, PRIN PĂDURE, CĂPITANUL COCEA!
ÎN ÎNCLEȘTAREA LUPTEI, DAN BUZDUGAN A AJUNS ÎN PREAJMA LUI STROE BUZESCU...
SĂ FIM CU LUARE AMINTE LA OAMENII LUI DANCIU ȘI MITREA.
CĂPITANUL LUCA ȘI TUDOSE AJUNG ÎN APROPIEREA LUI MIHAI VODĂ.
DACĂ-I ZBURĂM CAPUL, AJUNGEM BOIERI MARI LA MIHNEA VODĂ.
TURCII S-AU APROPIAT DE CORTUL ÎN CARE DANCIU ȘI MITREA SÎNT LEGAȚI.
DACĂ URECHILE ȘI VĂZUL NU MĂ ÎNȘEALĂ, ÎNDATĂ VOM SCĂPA DE ACESTE FUNII PĂCĂTOASE, VISTIERE DANCIU.
DOI IENICERI INTRĂ ÎN CORT.
CEI DOI BOIERI ZÎMBESC FERICIȚI
BINE-AȚI VENIT, FII AI LUI ALAH! DE CÎND VĂ AȘTEPTAM...

(Va urma)

Redactor șef: Mihai NEGULESCU, Redactor șef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1 telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii.
Redactor de număr: A.LECCA Redactor artistic Ioan DONCA. Tehnoredactor: Rozalia BARANY
Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă

41033 1 leu